Amerikka 1

VALOA KOHTI

"JULKAISU NYKYAJALLE JA TULEVALLE"

"Opi olemaan hengessä köyhä, poikani jos tahdot tunkeutua siihen pyhään yöhön, joka piirittää totuuden. Opi Viisailta, ettet saa antaa pahoille hengille mitään valtaa luonnossa, senjälkeen kun kaitselmuksen kivi on heidät salvannut syvyyden kuiluun. Opi filosoofeilta aina kaikissa eriskummaisissa tapauksissa näkemään luonnolliset syyt, ja kun sellaiset luonnolliset syyt puuttuvat. niin turvaudu Jumalaan."

Kreivi de Gabbalis.

TAMMIKUU—HELMIKUU 1919

HELSINGIN YLIOPISTON KIRJASTO
KOTIMAINEN OSASTO

Liittykää Teosofiseen Seuraan jäseneksi.

Teosofian harrastajat, vaikka asuttekin muilla paikkakunnilla, liittykää Teosofisen Seuran jäseniksi.

Ellei omalla paikkakunnallanne ole Teosofisen Seuran Looshia, tahi jos ette halua liittyä Englanninkielisiin Loosheihin, niin voitte kirjoittaa New Yorkin suomalaiseen looshiin osoitteella:

"VIPUNEN"
110 W. 82 St., New York

VALOA KOHTI

Teosofinen Kuukausijulkaisu

Toimittaja Emil Kaarna.

No. 1—2. TAMMIKUU—HELMIKUU JANUARY—FEBRUARY Vol. III

Toimittajalta.

Vuoden vaihteessa on tapana tehdä lupauksia ja päätöksiä alkavaa vuotta varten. Niinpä "Valoa Kohti" lehden toimituskin on päättänyt jatkaa toimintaansa entistä virkeämmin mielin. Vaikkapa usein alottelevalle sattuu sellaista kuten nytkin, että voittamattomien esteiden tähden on alkuaskel tällä vuodella näin myöhäiseksi jäänyt, ei se tarvitse merkitä ensinkään sitä että lamaannuksen raukeus olisi toimituksen vallannut. Ei! Toimitus koettaa uudella ponnistuksella saada asiat siihen kuntoon ettei enään semmoista viivytystä tulisi tuonnempana tapahtumaan. Se on siis yksi niitä lupauksia joita olemme tehneet.

Toinen lupaus on että koetamme entistä enemmän kiinnittää siihen puoleen huomiota mihin Valoa Kohti on ennenkin pyrkinyt, nimittäin, yhdistää sikäli kun mahdollista henkisiä totuuksia käytännölliseen elämään. Se on aatteellisesti katsottuna samaa kun sen välisillan rakentamista, joka eroittaa tämän maailman tuonpuoleisesta. Tuo puoli jos mikään onkin juuri tärkeää ja välttämätöntä, sillä mitäpä hyödyttäisikään pelkästään vajota niinsanottuun meditatsiooniin henkisistä asioista jollei niistä löydä mitään käytännöllistä. Meillä onkin useilta suurilta auktoriteeteiltä tämän suuntaisia kehoituksia. Vakuuttaahan H. P. Blavatsky esimerkiksi, että Henki on avuton yksinään maan päällä. Myös vakuuttaa suuri luonnontutkija, filosofi ja salatieteilijä, Emanuel Svedenborg, että kaikilla aineellisilla olioilla on henkinen vastaavaisuutensa. Ja koska niinpäin on niin on meillä täysi syy olettaa että kaikilla henkisillä olioilla on myöskin aineellinen vastaavaisuutensa. Se tuntuu kyllä

ensin hieman rohkealta väitteeltä vaikka se ei sitä kuitenkaan tarkemmin ajateltuna ole, sillä turha luulo on se, että kaikki aineet ja niiden yhtymät tunnetaan. Vähä väliä keksitään joku uusi aine, aineen muoto, joka johtuu erilaisista yhtymyksistä aineen, voiman tai lämmön vaikutteista. Sopivana esimerkkinä siitä voi mainita, että niin suuressa määrässä raivonnut rutto kun Spanish Influenza on oikeastaan tuntematonta lääketieteelle, sillä sen taudin basillia ei ole vielä löydetty huolimatta siitä, että se ilmoitetaan tämän tästäkin löydetyn. Silloin kun se löydetään niin saadaan taas olla mielissään siitä että uusi elo on löytynyt.

Kolmas lupaus on, että koetamme jos mahdollista Kalevalatutkimuksia esille tuoda. Se on meille Amerikan suomalaisille monin kerroin tärkeää, sillä ensiksikin kalevalainen kirjallisuus on meillä sangen heikkoa, tahi paremmin sanoen, sitä ei ole ensinkään meidän keskuudessamme olemassa. Toiseksi jos henkiseltä kannalta ajattelemme Suomen kansan itsenäisyyttä, itsenäisyyttä, josta fyysillisiin tekijöihin perustuen niin paljon nykyään puhutaan, niin joudumme ajattelemaan onko Suomen kansalla mitään sellaista jota voisi itsenäisyydeksi kutsua? Sillä henkiseltä kannalta katsottuna täytyy olla joku erityinen, ominainen maailman siveellinen selitystapa, uskonto, ennenkuin voimme suoranaisesta itsenäisyydestä henkiseltä kannalta puhua. Ja se onkin mieltä kiinnittävää ja iloista huomata ja tietää, että Suomen kansalla on semmoinen, on oma itsenäinen maailman selitys tapansa, joka oikeuttaa Suomen kansalle henkiseltäkin kannalta itsenäisyyden. Moni ei ymmärrä vielä sen suuremmoisuutta, sen arvoa mikä sillä tulee viela olemaan siinä suuressa uskontojen ja maailmanselityksien moninaisuudessa mikä lähimmässä tulevaisuudessa tulee kysymykseen. Se kuitenkin lähestyy, se aika jolloin kaikkien maailman uskontojen kelpoisuutta tullaan koettelemaan ja ne niistä jotka osoittautuvat tarkkapiirteisiksi, ehjiksi, ja opetuksiltaan päteviksi tulevat järjestymään niiden salakoulujen siveellisiksi välittäjiksi joiden kautta käytännöllistä salatiedettä tullaan nousevan rodun keskuudessa opettamaan.

Mitenkä voimme näin suurien ja paljon voimia kysyvien lupausten takana seistä ja niitä täyttää, se tietysti osoittautuu

vuoden kuluessa, hyvää tahtoa ei ainakaan tule meiltä puuttumaan eikä pyrkimystä siihen sillä pyhin pyrkimyksemme tulee nyt tällä vuodella olemaan kuten se ainakin on ollut ja kuten lehtemme otsikkokin neuvoo — Valoa Kohti.

——::——

Uskonnon käytännöllinen arvo.

Tarkoitukseni ei ole puhua uskonnon muodoista yleensä, vaikka sekin olisi sangen mielenkiintoinen ala, sillä tiedämmehän, että lukuunottamatta kristinuskoa, joka on valkoisen rodun keskuudessa enin levinnyt — sen tunnustajia lasketaan olevan noin 500,000,000 — on olemassa muitakin suuria uskonnon muotojen tunnustajia. Buddan eli buddalaisuuden tunnustajien lukumäärä lasketaan noin 400 miljoonaksi, Muhametin uskoisia sataan olevan noin 250 miljoonaa, brahmalaisia noin 225 miljoonaa j. n. e. lukuunottamattakaan pienempiä, joita on lukematon joukko. Näistä sanotaan olevan yli 800 miljoonaa yhden Jumalan tunnustajia ja noin 700 miljoonaa moni-jumalaisuuden.

Tämän laskumäärän mukaan jää niinsanotuiksi pakanoiksi noin 100 miljoonaa ihmistä, sillä maailman yleinen kansoitus lasketaan olevan yli 1,600 miljoonaa. Kuitenkaan nuo niinsanotut pakanatkaan eivät ole vailla uskonnollisia menoja eikä uskonnon muotoja, vaikka heidän muodollisuutensa ovat siksi kammottavia, ettei niitä tahdota ottaa huomioon.

Koska siis ei liene maapallolla yhtään ihmistä jolla ei uskoa tahi uskontoa olisi, niin lienee paikallaan kysyä, onko sillä joka on näin yleinen tauti ihmsten keskuudessa mitään käytännöllistä arvoa vai onko se vaan surullista tietämättömyyttä että ihmisillä on uskontoja ja että he uskovat.

"Usko on vahva uskallus siihen jota toivotaan", sanoo apostoli Paavali. Paavali kuten tiedämme oli voimallinen puhuja meidän ajanlaskumme alussa ilmestyneen Kristinuskon puolesta. Me tiedämme, että Kristinusko on historiallisena aatteena näytellyt valtavaa osaa ihmiskunnan elämässä. Eikä ole näin

ollen ihme, jos historian kirjoittajat tämäntästäkin pysähtyvät mielipiteitään lausumaan siitä ja koettavat löytää sen opeissa historiallista sivistysarvoa. Historian tutkija filosoofit jakaantuvat pääasiallisesti päätelmissään kahteen vastakkaiseen leiriin. Toiset arvelevat ettei yksilö merkitse semmoisenaan mitään, vaan on sillä ainoastaan arvoa siinä määrässä kuin hän pystyy historialliseen työhön osaa ottamaan. Ja johon hän katoaa kuin pisara mereen. Toiset taas arvelevat, että ihmisen yksilöllinen sieluelämä on päätarkoituksena ja ulkonaiset menot ainoastaan välttämätön paha joita pitäisi oikeastaan välttää. Tämä jälkimäinen mielipide on hieman vahingollinen koska se halveksii ihmisen yhteiskunnallista tehtävää, ryöstäen pois ihmiselliseltä kehitykseltä siveellisten voimain vaikutusta. Edellinen katsantokanta taas joka kokonaan halveksii sitä tukea jonka henkilöllinen uskon elämä antaa yhteiskunnalliselle toiminnalle, ryöstää yksityiseltä ihmiseltä hänen sisäisen rauhansa. Kansalaisemme Yrjö Koskinen historian tutkijana sanoo: "Jumalan henki ei ilmesty yksistään historiassa, vaan myöskin ihmisen omassa sielussa, sillä alalla siis yksityishenkilöllä on kuin onkin omintakeinen personallinen merkityksensä. Eikä olekaan mikään vähä-arvoinen asia, että ihmisellä niin muodoin on kuolemattoman sielunsa valtakunta vapaana. Hänellä on tässä turvapaikka, johon maailman myrskyt eivät tunkeudu, ja tässä hän myöskin löytää sovitusta, milloin historiallisen toiminnan hairahdukset kenties ovat ajaneet hänet haaksirikkoon. Siinäpä onkin Kristinuskon jalous yli sen, mitä se historiassa on jaloa toimittanut."

Kuitenkaan ei ole tarkoitukseni ruveta esittelemään tässä, kuten jo alussa sanoin uskontojen historiallista aatearvoa, vaikka se onkin Kristinuskonkin suhteen helposti huomattavissa; sillä selviytyihän Kristinusko voittajana niistä lukemattomista muista uskonnonmuodoista, joita tiedämme roomalais-latinalaisen sivistyskauden keskuudessa olleen. Sen historiallissivistyksellisen arvon tulemme helposti huomaamaan, jos löydämme uskonnossa yleensä mitään niinsanottua käytännöllistä arvoa.

Kun otamme siis hakeaksemme uskonnon käytännöllistä arvoa Kristinuskon kannalta, jonka tunnemme paremmin kuin muita uskontoja ja kysymme mikä on sen sisällys? Niin saam-

me vastaukseksi, että sen perussisällys on siinä että se kehoittaa ihmisiä uskomaan jumalaan ja taas toiselta puolelta sanoo ettei Jumalaa ole kukaan koskaan nähnyt, vaan kuitenkin rakastaa tuo näkymätön Jumala maailmaa niin paljon, että on lähettänyt ainoan poikansa maailmaa vapahtamaan. Sivuuttakaamme nyt tällä kertaa tuo jumaluusopillinen puoli ja hakekaamme käytännöllisyyttä. Sillä mehän elämme käytännön maailmassa. Meidän rohkeat käytännölliset tiedemiehemme ovat tunkeutuneet maan syvyyksiin, nousseet vuorien huipuille, tunkeutuneet merien syvyksiin j. n. e. eikä ole löytäneet Jumalaa missään. He ovat sen sijaan löytäneet liikuntoa, järjestelmällisyyttä lakien mukaisuutta aina elektroonien ja atoomien pyörteistä alkaen aina aurinkokuntain liikuntoihin asti avaruudessa. Eräs merkillisyys on kohdanut kuitenkin tutkijoita nimittäin itse avaruus. Parannetaan kaukoputkia joiden avulla voidaan kurkistaa yhä kauemmaksi avaruuden sokkeloihin, saadaan yhä selvemmin näkyviin avaruuden ihmeitä. Vuosi sitten esim. valmistui Californian observatorion käytettäväksi jättiläiskaukoputki jonka linssin läpimitta on 100 tuumaa tahi toisin sanoen 8 jalkaa 6 tuumaa. Sen avulla voidaan tähtimaailmaa lähentää yhtä kolmatta osaa lähemmäksi. Valokuvauslevyjä niinikään herkennetään yhä enemmän, mutta siitä huolimatta ei avaruus täysin paljasta itseään. Eikä edes ihminen itsekään tule lopullisen selväksi. Ihmistutkimuksessakin on eräs sangen jokapäiväinen, yksinkertainen ja selvittämätön salaisuus ja se on uni, uneen vaipuminen. Ihminen vaipuu varmanlaiseen horrokseen, tajuttomuuden tilaan ja herää siitä jälleen toiminnoihinsa. Ja mikä on kaikkein ihmeellisintä, hän virkistyy tuossa tajuttomuustilassa jonkun aikaa oltuaan. Mitä syvempi uni on sitä virkistävämpi, se on koneiden avulla todettu sekä sen on kokenut jokainen omasta kohdastaan.

Mikä aiheuttaa unen? Se kysymys on tuottanut tutkijoille paljon päänvaivaa, aivan varmastikin yhtä paljon kuin uskontojen tutkimuskin ja Jumalan löytäminen on tuottanut. Monia mielipiteitä ja selityksiä on laadittu siitä, vaan kuitenkin lopullinen tyydyttävä selitys puuttuu. Uskonnolla ja unella on yhdessä kohden yhtäläisyyttä, siinä nimittäin että kumpaakin pidetään pyhänä. Uskonto on pyhä ja uni on pyhä. Älä häiritse

nukkujaa, se on lakivastaista, älä myöskään häiritse uskonnollista hartautta harjoittavaa henkilöä.

Eräs määritelmä siitä mikä unen aiheuttaa selittää että se on eräänlainen myrkky joka aika ajoittain leviää yli ruumiin, johtuen nauttimamme ruuan käymistiloista, aiheuttaen hermokeskiöitten toiminnan laimenemisen ja saaden viimein ihmisen tahdonkin veltostumaan niin, että se antaa perään ja silloin vajoamme tajuttomuuden tilaan. Mutta kuinka heräämme ja kuinka virkistymme? Sen selittäminen on vaikeanlainen. Johtuuko se siitä yksinomaan, että tuo myrkky joka saa aikaan hermostomme ja tahdonkin veltostumisen, poistuessaan unen aikana saa ne virkeäksi jälleen, sitä voi olettaa vaikka varmaa se ei ole.

Oletteko koskaan panneet merkille miten uneen vajoaminen tapahtuu? Oletteko saaneet itsenne kiinni juuri nukkuessanne? Pankaapa joskus merkille kuinka se tapahtuu, sitä kehoitetaan eräältä taholta kokeilemaan, se on sangen huvittavaa. Yhden seikan te aivan varmasti tulette huomaamaan, jollette ole jo sitä tehneetkin, sen nimittäin, että ruumiinne täytyy olla aivan vapautuneena kaikesta jännityksestä, jänteet jotka pitävät päänne pystyssä, ne jotka liikuttavat käsiänne, jalkojanne j. n. e., kaikkien täytyy vapautua jännityksestä. Vielä enemmänkin, hermovoima, joka päässä olevasta keskuksesta virtaa yli koko ruumiin elähyttäen sen jäseniä, lihaksia ja jänteitä; tuntuu ikäänkuin vetäytyvän kokonaan päähän kun ruumis joutuu jännityksestä vapautuneeseen tilaan. Ja tällöin mielikuvat ja ajatukset tulevat sangen vilkkaiksi. Sen huomaa etenkin silloin niinä öinä, jotka ovat niinkutsuttuja unettomia öitä, ja joita jokainen joskus lienee kokenut. Semmoisia ei voi mitenkään sanoa hermostuneisuudesta johtuneiksi kuten itse olen huomannut, kuin myöskin monet toiset henkilöt ovat vakuuttaneet samaa. No niin, uni ei tule siitä syystä, että ajatukset ja mielikuvat ovat sangen vilkkaita. Unen tulo tapahtuu silloin kun nekin tyyntyvät, vapautuvat samoin kuin ruumiskin. Kun siis tämä tapahtuu, tulee uni, tuo syttä mustempi, mettä makeampi, kuten suomalainen sananlasku sanoo, luoksemme ja me vajoamme tuon T u n t e m a t t o m a n syliin aivan turvallisesti.

Eikö olekin merkillistä, että Kristinuskokin opettaa, etta

todellisen uskovaisen rukous on silloin vasta oikea kun se kokonaan unohtaa itsensä, ajatuksensa, tunteensa ja tekonsa ja uskoo itsensä kokonaan vapautuneena Jumalalle, tuolle pimeälle, tuntemattomalle jota kukaan ei ole koskaan nähnyt. Ja vakuuttaa vielä, että "vanhurskaan rukous voi paljon, koska se totinen on." Ei ole ihme jos materialistisuuteen taipuvaiset ihmiset pitävät uskontoa nukutuspolitiikkana.

Kuitenkin kaikitenkin tässäpä kohdassa tuon mystillisen ilmiön käytännöllinen arvo onkin löydettävissä. Unen käytännöllisestä arvosta ei meillä voi olla kellään epäilystäkään sillä sen me tiedämme. Samoin tietävät ne yksilöt jotka ovat uskonnollisia kuinka mittaamattoman suuri arvo on uskonnollisella hartaudella silloin kun sen onnistuu täydellisesti saavuttamaan.

Entä onko muuta?

Eräs ystäväni joka työssään ja liikeasioissaan jännitti itseään niin paljon, että sai hermohalvauksen kertoi käydessäni hänen luonaan erään hermolääkärin antaman neuvon. Neuvo oli seuraava: "Aika ajoittain heittäydy selällesi lorkomaan. Näin tehdessäsi koeta saada itsesi ruumiillisesti niin vapautuneeseen tilaan kuin mahdollista. Menttaalisesti myös samalla aikaa koita vapautua niin täysin kuin suinkin voit. Heitä siksi hetkeksi kaikki painostavat ajatuksesi pois luotasi niinkuin ei niitä olisi kaan. Semmoinen menettely on parhain lääke semmoiselle sairaudelle. Sitä ei kyllä akademiallinen lääketiede puolusta sen syyn tähden koska se haluaa praktiseerata lääkkeiden vaikutusta erilaisiin tauteihin, mutta voin vakuuttaa, että tätä neuvoani seuraten on monta henkilöä parantunut joita lääkkeet eivät ole voinee auttaa." — Tuon neuvon antaja oli hermospesialisti.

Newyorkilainen silmäklinikan lääkäri vakuuttaa eräässä artikkelissaan "Physical Culture" magasinissa, että paras silmälääke maailmassa on täydellisen mustan mieleensä johdattaminen. Hän selittää, että itse silmän rakenne viittaa siihen, sillä se joka silmässä näkee, silmäterä, on ihan musta joka ihmisellä. Ulkonaisen silmän sisäinen tekijä on täydellisen mustan muistaminen. Siitäpä syystä hän kehoittaakin niitä jotka käyttävät laseja tahi tuntevat kipua silmissään taikka huomaavat muuten näkönsä heikentyvän tutkimaan itseään josko he voivat muistaa mielessään täydellisen mustan värin, ja neuvoo koke-

lun avulla saamaan tuon muiston palautetuksi. Neuvo on yksinkertainen: Ota joku musta esine tahi täydellisen musta kankaanpala, katso sitä ensin, sitten ummista silmäsi ja koet aivan täysin muistaa tuo väri. Omasta puolestaan hän vakuuttaa tällä yksinkertaisella kokeella saaneensa kerrassaan ihmeitä aikaan.

Tässä on siis sama musta, pimeä tuntematon joka unen ajalla virkistää ihmisen ja joka uskonnon salaperäisenä tekijänä toimii. Ja kuinka hämmästyttävän nopeasti tuon taikamaisen voiman toiminta käy, siitä on lukemattomia tapauksia muistiin merkitty, mitenkä rukoilija toisinaan miltei silmänräpäyksessä saa elähyttävän vaikutuksen kun onnistuu antautumuksessaan Jumalalle, miten tiedemies, liikemies tai kirjailija äärimmäisen jännityksen vallassa ollessaan kirjoituspöytänsä ääressä herpaantuu joiksikin minuuteiksi ainoastaan ja virkistyy täysin työkykyiseksi noiden minuuttien aikana; miten ruumiillisesti väsynyt työmies tahi nainen toisinaan heittäytyessään joiksikin minuuteiksi loikomaan nukkuu viisitoista tahi kaksikymmentä minuuttia, toisinaan vieläkin vähemmän aikaa, herää tuosta lyhyestä unestaan niin virkeänä kuin olisi nukkunut kokonaisen vuorokauden. Itselleni tapahtui tuommoinen täydellinen virkistyminen kerran viidessä minuutissa, jota olen pitänyt mielessäni kuin jotakin ihmettä. Lisäksi kaikissa sairauksissa on varmin paranemisen merkki se jos sairas vaipuu uneen. Eikö olekin?

Tästä kaikesta voi nyt hyvin helposti johtua luulemaan, että uni ja uskonnollinen hartaus, jossa unohtaa kaiken maallisen, jokapäiväisen toiminnan olisikin siis ainoa oikea ja haluttu tilanne jota olisi tavoiteltava. Se on tietysti aivan vastakkainen nykyaikaisille ponnistuskehoituksille, jotka kaikilla keinoilla koettavat saada ihmisiä ajattelemaan ja toimimaan. Tässäpä ovatkin ne kaksi äärimmäisyyttä, jotka usein ratkaisemattomana pulmana ovat edessämme ja joista jo ylempänä mainitsin.

Tosiasia on kuitenkin se, että jos tuo uskonnollinen hartaus muuttuu kenessä tahansa ainoaksi tarkoitusperäksi kadottaa se käytännöllisen arvonsa, ihminen tulee kylmäksi ja ynseäksi ja saamattomaksi jokapäiväisissä pyrkimyksissään aivankuin henkilö joka aina tahtoisi nukkua. Toiselta puolen taas jos hän kieltää tuon salaperäisen auttajan itseltään, niin kostaa se siten, että henkilö tulee hermostuneeksi, äreäksi, epäluuloi-

seksi, sanalla sanoen sairaaksi ja lopulta kadottaa kykynsä uskomiseen kokonaan ja vieläpä unikin karkkoaa niin että hänen nukkumisensa on ainoastaan lievää horrosta jota kiusalliset unennäöt häiritsevät.

Mainitsin alussa, että maailmassa ei liene yhtään ihmistä ilman uskonnon muotoja. Olemme nähneet näiden muutamien esimerkkien avulla, että uskonto semmoisenaan luonnollisessa olemuksessaan on ainoastaan yksi ja sama, mutta uskonnonmuotoja on tavaton joukko. Kuin myöskin huomaamme sillä luonnollisena olemuksena olevan käytännöllisen arvon. Tämän oikeastaan tietää tai ainakin aavistaa jokainen ihminen ja siksipä uskonnonmuotoja järjestyykin niin paljon. Sillä uskonnon muodoilla, määritellyillä toimintatavoilla koetetaan saavuttaa tuo siunattu tilanne, pyhä olotila ja kehittyä tuossa pyhiinvaelluksessa.

Niinkuin sinä uskot niin sinulle tapahtuu, sanoi Jeesus. Tämä on oikeastaan kehitysopillinen selviö. Minkälaisten muodollisuuksien mukaan uskoasi palvelet ne täyttää tuo Suuri Tuntematon.

On kummallista, kertoi minulle kerran eräs henkilö. Ennen luulin ettei ilman tappelua voi tulla maailmassa toimeen. Ajattelin usein hiljaisina hetkinä, etenkin nukkumaan mennessäni, miten millaisessakin tappelutilanteessa olisi meneteltävä. Ja ainapa tarjoutuikin tilaisuus minulle tappeluihin, löin toisia ja sain itse iskuja. Ne tulivat aina eteeni kuin välttämättömänä pahana. Noin viisi vuotta sitten, jatkoi kertoja, sain jostakin, en muista tarkalleen mistä syystä, semmoisen käsityksen, ettei se tappelu sentään niin välttämätöntä taida ollakaan. Sen jälkeen jouduin usein hiljaisina hetkinäni ajattelemaan, että voihan sitä muutenkin tulla toimeen. Kaikeksi ihmeekseni huomasin tappelutilaisuuksien hiljalleen poistuvan ympäriltäni. Näin kyllä aina silloin tällöin tappeluita hyvinkin läheltä, mutta oma tilanteeni ei antanut aihetta sekaantua siihen toimivasti. Se on omituinen huomio, eikö olekin? lopetti kertoja. Minä, joka miltei joka viikko sitä ennen miltei välttämättömyyden pakosta tappelin, en nyt ole viiteen vuoteen tapellut kertaakaan.

Sanotaan että ihminen on mikrokosmos, pienoismaailma, ja aurinkokunta on makrokosmos, suurimaailma. Yhtä hyvällä

syyllä ja vielä selvemmin ymmärrettävällä syyllä voidaan ihmistä ja ihmiskuntaa samalla tavalla toisiinsa verrata. Ihminen saa silloin tällöin uusia outoja sysäyksiä jotka saavat hänen ajatustapansa muuttumaan toisenlaisiksi. Hänen sisäiset uskonnon muotonsa muuttuvat siis ja ulkonaiset tavat muuttuvat hiljalleen perässä. Yksilö ei toisinaan tule itsekään merkille panneeksi mistä tuo hänen elämäntapojaan muuttava historiallinen sysäys on tullut. Toisin kuitenkin käy ihmiskunnassa, sen historioihin merkitään uusien uskonnonmuotojen perustajat ja seuraukset tulevat yhtä varmoina suuressa kuin pienessäkin muodossa.

Yllä sanotun perusteella voimme siis nähdä uskonnossa, uskossa, aivan käytännöllisen ja kehitykselle välttämättömän sivistysarvon; vaikka emme sen jumaluusopilliseen puoleen kajoaisikaan. Kuitenkin silloin kun tämän puolen huomaamme, kirkastuvat sen muutkin puolet ja eteemme voi välähtää luonnon kehityksen salatieteellinen majesteettisuus.

— — —i.

——::——

Psyykillisiä tutkimuksia.

Kirj. W. Stuart Leech, M. D.

(Suomennos)

Fyysillisten tieteilijöiden, jumaluusoppineiden ja materialistien taholta on yleensä hyväksytty, että ihminen on korkein kehityksen tulos maan päällä, kuin myöskin ettei hän ole suoranainen tulos tästä kehitysjaksosta, kuten moni olettaa, vaan että hän on tulos alkuperäisestä kipinästä "tulisumua", joka jatkuvasti kulkien läpi kivennäis-, kasvi- ja eläinkehitysjärjestelmien nykyiseen tilanteeseensa on saapunut. Fyysillisesti hän on kasvattanut kiinteään ruumiin, haluruumiin, eloruumiin ja tajunnan siemenruumiin, joita ei saa sekoittaa fyysillisten aivojen kanssa. Meidän tajuntamme keskuksessa on ainoastaan muutamien kykyjen luojat toimivina, muutamilla näkemyksen

mutta ei kuulon, muutamilla tuntemuksen mutta ei kuulon tahi näön. Mutta ihminen voi luonnon järjestävien voimien avulla kasvattaa paljon herkemmin toimiviksi näön, kuulon, tunnon, maun ja hajun aistinsa, ja nyt hän on juuri sen käännekohdan alussa jolloin uusi elämänjakso hänen kehityksessään alkaa, nimittäin uudenlainen kokeiluala eli "toinen näkö". Se on kehityksellinen, mutta sen sijaan että vartoisimme sen hidasta kehitystä voimme toimimalla niiden saavutuksien avulla johon olemme päässeet nykyaikana, auttaa sen kasvun nopeutta kiivaampaan vauhtiin ja omistaa suoranaisesti eli tuoda esille niitä mahdollisuuksia sen kasvamiselle, jota voidaan tehdä sisäisten käpyrauhasten kiihottamisella. Maapallon Arkaisella ajalla oli ihminen kaksineuvoinen (hermafrodiitti) ja nyt hän on kaksiaivoinen, kahdenlaisilla käpyrauhasilla varustettu, ja hänen kaksipuolisessa päivätajuntatilassaan me huomaamme tuon kaksinaisen toimintavoiman näkymättömänä millekään fyysilliselle silmälle. Ihminen muuttuu solusta kutumaiseksi, kutumaisesta alkuelävän, alkuelävästä lapsen näköiseksi, lapsesta nuorukaiseksi. Jokaisessa näissä muutoksessa kuolee edellinen muoto ja uusi syntyy ja tämä kaikki tapahtuu itsetiedottomasti Itsen nukkuessa. Kun ihminen lähenee yhä itsetietoisuuttaan kohti, niin tajuton uni, tuo kuoleman pienoismuoto vähenee ja lopulta hän uneksii, jolloin hän voi painaa fyysillisiin aivoihinsa uusia kokemusilmiöitä palatessaan ruumiiseensa. Jos fyysillisen ruumiin mekanismi, erittäinkin aivojen, voidaan enemmän ja enemmän voimistuttaa toimivaksi, niin käpyrauhaskeskuksien toiminta lähenee toisiaan ja unet tulevat yhtenäisemmiksi. Jos tätä kasvatustoimintaa jatketaan niin nämä kaksipuoliset käpyrauhastoimintavoimat rupeavat koskettamaan toisiaan ja tietoinen silta rakentuu niiden välille. Silloin kun nuo kahdellaiset voimat yhtyvät, niin saavat ne fyysillisen ja sielullisen ruumiin sopusointuiseen toimintaan keskenään, joka teknillisesti kutsutaan haluruumiiksi ja silloin me omaamme jatkuvan tietoisuuden.

Niin oudolta kuin se näyttääkin, ei ole epäilemistäkään että ihmisen tietoisuus kasvaa tuntemattomalla tavalla nukkumisen ja kuoleman aikanakin. Muutamissa yksilöissä tämä katkeamaton kehittyminen ilmenee paljon ennenkuin yksilö saa-

puu täydellisyyden asteelle. Tietoisuuden jatkuminen tahi katkeamaton jatkuvaisuus on luonnollinen tilanne jossa ihminen on kosketuksessa varman kehityksen lain kanssa. On olemassa monta tietä nopeaan kasvuun, mutta kaikki ovat vaarallisia laadultaan. On kuitenkin olemassa muutamia sallittuja menettelyjä, vaikka ne ovatkin salaperäisiä luonteeltaan ja vaikeita täyttää. Tavallisessa unessa suuri enemmistö meistä liikkuu haluruumiissaan (ruumis joka on hienommista ainevärähdyksistä koottu kuin näkyvä fyysillinen ruumis) unohtaen kuitenkin heti herättyään tuon ylifyysillisen ja suuremmoisen ympäristön. Tämä unhottaminen johtuu kiinteästä sumusta eli seinästä jonka kukin on itse itselleen rakentanut. Toisinaan joku raju äkillinen sysäys ulkoapäin, tahi joku voimakas sisäinen halu repäisee rikki tuon väliverhon tai hunnun hetkeksi, jolloin fyysilliseen aivotajuntaan painautuu muutamia tapauksia tuosta elämästä, jossa haluruumis liikkuu, mutta sumu sulkeutuu taas ja henkilö uneksii yhtä epävarmasti kuin ennenkin. Kykyä muistaa tapauksia matkaltaan tuolla halujen maassa sillä aikaa kun ruumis on nukuksissa, voi yksilö kasvattaa itsessään erilaisia fysiologisia puolia kehittämällä hyvin todettujen ja koettujen tapojen mukaan jotka aina ovat arvokkaita. Tässä eri ruumiiden tietoiseen yhteyteen saattamisessa on hyvä sanoa, että se merkitsee sitä että fyysillinen ruumis, haluruumis, eloruumis, sieluruumis, aivot ja tajunta ovat kaikki terveitä jolloin niiden värähtely voi sukulaistua ja sopusointuisuuteen tulla. Se on tällä suunnalla kuin tulevaisuuden lääketieteen edistyminen voi tapahtua.

Tapaturman, mielisairauden, taudin tahi kiihottavien huumasaineiden käytön aikana ja kautta tämä sumu joka väliseinänä ympäröipi ihmistä tulee läpäistyksi ennen aikojaan tahi väkivaltaisesti eikä luonnollisesti kuten nukkuessa ja tämän toisen maailman näkyviin tuleminen voi aiheuttaa olotiloja jotka tunnetaan unettomuuden, riivauksen ja hulluuden nimellä.

Myöskin subjektiivinen (itsekohtainen) muoto hypnotismia, jonka minä luokitan vaarallisten toimintatapojen joukkoon, ja varmojen taikatemppujen jatkuva harjoitus johon muisti pakoitetaan, ovat samanlaisia voimakeinoja jotka ovat tuhoisia sisäiselle Itselle. Fyysillinen eli kiinteä ruumis on ainoa neljäosainen sielun (Egon) käyttöväline. Sielu käyttäen tajuntaa

unen aikana painostaakseen fyysillisiin aivoihin tapahtumia toiselta puolen käyttää tätä näissä tapauksissa ennenkuin muistipuoli on varma. Musiikin lait ja toiset sopusointuiset opetukset opettavat meille että on olemassa yksi tahi useampi aste kaikkien fyysillisten syitten välillä. Kun me lähestymme korkeampaa me huomaamme että fyysilliset syyt vaikuttaen aivoihin alhaisella järkiperäisyydellään, estävät korkeamman avautumista; raskaat ruuat, juomat ja vissit maan piilossa kasvavat kasvikset, pahentavat eli sairastuttavat aivot niin ettei ne voi vastata korkeampiin värähtelyihin. Se on yhtä helposti ymmärerttävissä kuin yleensä sopsoinnun lakia voimme ymmärtää. Heijastuvat unet syntyvät ruuansulatuksen vaikutuksesta ja tämä sekava moninaisuus ei voi tulla lyhyessä artikkelissa selosteltua, sillä se vaatisi selitystä miten ihmisen Itse ollen osittain eroittunut ja kuitenkin pakoitettu yhteyteen fyysillisyyden kanssa saa aikaan näitä sekavia unia.

——::——

Mitä teosofia opettaa armosta ja ansiosta.

Se nykyajan herännäisyysliike, joka tunnetaan "ihmisoikeuksien" nimellä, on alottanut "pyhän sodan" armo-oppia vastaan, väittäen sitä menneitten aikojen orjuuden hengen tuotteeksi.

Mitä sitte on armo? Mitä sillä käsitteellä tarkotetaan? kielistä, esim. saksalaisesta ja ruotsalaisesta "arm"-sanasta, joka Suomalainen "armo"-sana on epäilemättä lainattu germanisista merkitsee "köyhä", "tarvitseva", "raukka", "parka". Armo on siis tämän johdannaisuuden perusteella "köyhää", "raukkaa" lähestyminen tavalla, joka lähestyjän toivomuksen mukaan kohottaisi — ainakin tilapäisesti — häntä köyhyys- ja raukkuustilasta.

Kreikassa merkitsee "armo" **kharis.** Samasta juuresta ovat kotoisin **kharieis,** "miellyttävä", "kaunis", **khaire,** "terve" (tervehdyksessä käytetty sana, vastaten meidän "hyvää päivää"!)

"Kharis"-sanan sukua ovat latinan **gratus,** "kiitollinen", **carus,** "rakas", ranskalainen **cher,** "rakas", ruotsalainen **kär,** "rakas".

Kun raamatunkielessä puhutaan jumalan "armosta" (kharis), niin tarkoitetaan henkiolentojen lähestymistä "köyhiä", s. o. kehitystilaansa nähden alempia olentoja. Mutta "jumalan armosta" ei ollenkaan kuvasta mitään tietoisen ylemmyyden tunnetta, ei mitään kiitollisuuden odotusta, kuten on laita ihmisten osottaessa armoa. "Armo" on joutunut niin huonoon maineeseen sentähden, että varakkaammat ihmiset köyhiä armahtaessaan ovat himoluonnon elähyttämiä, tehden eleitä, jotka osottavat, että haluavat jotakin hyvitystä osottamastaan armosta. Tämmöisenä hyvityksenä, armon tunnustuksena vaaditaan köyhiltä kiitollisuutta. Sentähden on armo usein katkeraa, kirouksella höystettyä.

Kun kirkko puhuu "jumalan armosta", on se armoa osotta vien ihmisten himoluonnon kannalla, jättäen kokonaan selittämättä "jumalan armon" luonteen. Kun ihmiset ovat saaneet kokea toisten ihmisten osottaman armon katkeruutta, eivät he tosissaan huoli jumalankaan niin alentavasta lahjasta. Kirkon johtavien henkilöjen ei sopisi pahotella, etteivät ihmiset "ota vastaan jumalan armoa". Miksi eivät he selitä, minkälaista jumalan armo on?

Hengen elämä ei kuvaannollisesti köyhää ("armo", latinoitu datiivisija "arm"-sanasta) lähestyessään tunne mitään "omastaan" luopumista, kuten ihmiselliset armonosottajat. Hengen elämällä ei ole vähintäkään tietoisuutta "omastaan". Se pyrkii vaan luonnostaan sulattamaan itseensä ilmennyttä elämää. Kun "jumala" siis osottaa "armoa", merkitsee tämä puheentapa "salaisen tiedon" valossa hengen yhtäläistyttämisluontoa siinä kehitysvirrassa, jossa muotoa elostava tajunta kulkee ylöspäistä elämänkaarta. "Isän", s. o. ehdottoman elämän "vetäminen luokseen" tämän kaaren virrassa kulkeva tajuntakeskusta valaisee ja laajentaa tämän sisällystä. Kun aivotietoisuus koettaa sanoin selittää tätä tunnetta, eksyy se vertaamaan sitä kahden ihmisen siihen suhteeseen, että toinen antaa toiselle "omastaan", toinen taas ottaa vastaan toisen "omasta" oman vähäisen "omansa" lisäämiseksi. Moinen eksyminen on välttämätöntä, kun elämän sisäistä toimintaa yritetään "selittää"

himoluonnossa uiskentelevien, persoonallisten olentojen tajunnalle.

Kun tavallinen, aineellista hyötyelämää viettävä ihminen tosissaan kysyy itseltään, mikä olisi se "jumalan armo" muoto, jota hän joskuskin nauttisi, ei hän hakemallakaan voi löytää sellaista "hyvää", joka ei hänelle kuuluisi, vaan jonka joku yliolento oman, täyttämättä jääneen tarpeensa kustannuksella hänelle antaisi. Puhe, että ruoka, juoma, vaatteet y. m. ruumiillise tarpeet saadaan "jumalan armosta", kuten kirkollinen opetus vielä tänä päivänä vakuuttaa, on suoranaista mielettömyyttä. Tarpeen olemassaolo itsessään on samalla sen tyydyttämisoikeus. Tarpeet ovat himoluonnon tajuntaan tekemää heijastusta, merkkikieltä, jolla himoluonto tahtoo saada pätevyystunnustusta ilmenneessä, muotojen täyttämässä elämässä. Mutta jos kerran himoluontokin kuuluu kaikkialliseen luontoon, niin lähtevät kaikki eri tarpeet samaten tästä suuresta luonnosta.

Mutta samat kirkon palvelijat, jotka väittävät ruumiin tarpeitakin jumalan armonosotuksiksi, eivät tunnusta armo-oppinsa suuruutta, kun joku "maallikko" tosissaan kutsuu heitä "armosta eläjiksi". Papeilla on mielestään täysi oikeus elää itse ja elättää perheensä siitä toimesta, jota harjottavat, ja joka monen mielestä on niin mitätöntä, että ihan tosissaan voi nimittää pappeja "kansan armosta eläjiksi". Jos eivät he saa saataviaan, niin he — ainakin useat heikäläiset — "ryöstättävät" ne. Kun he kirkoissa saarnaavat abstraktista jumalan armoa, väittävät he ihmisten saavan "syntinsä anteeksi" tällaisesta armosta. Kun tällä luulotetulla tapahtumalla ei ole mitään vastaavaisuutta ilmenneessä maailmassa, ei syntien anteeksiantamusoppia yleensä uskota päteväksi. Ja mitä syytä olisikaan sitä uskoa, koska "maallinen oikeuskin" terottaa sellaista moraalia, että tekijän täytyy vastata töistään?

Sisäisessä elämässä ei ole mitään jokapäiväisen armo-opin vastaavaisuutta. Jos "armo" olisi todellisuus, olisi yleiselämä sotajalalla itseään vastaan, sillä armon luonne on eristäytymiselämän päteväksi tunnustamiskoetta. Joka armahtaa, se uskaltaa katkasta syitten ja seurausten ketjun. "Armo" on näet ihmisten tajunnassa sellainen teko, että sivullinen henkilö omalla oikeudellaan estää — luulee ainakin estävänsä — jonkin kärsimystilan ja odottaa tästä teostaan kärsimyksen osan välttäneel-

tä toiselta henkilöltä hyvitystä kiitollisuuden muodossa. Jos tämmöinen työ olisi kaikkeuselämän edustusta ilmenneessä elämässä, olisi edellinen auttamattomasti eristystilassa ja semmoisena oma vihollisensa.

Mutta jos "niinkuin alla niin myös yllä"-puheentavalla on pätevä sisällys, on armo-oppi **tietämättömyyden yritys ja halu päästä tietoon.** Kun ihmiset, jotka sisäisestä oikeusvakaumuksestaan uskovat syitten ja seurausten eli karman lakiin, eivät edeltäpäin tiedä, mihin muotoihin jonkun määrätyn yksilön omankaan karman — ollenkaan puhumatta kansallisesta, ihmiskunnan, maapallon, tämän aurinkokunnan j. n. e. karmasta — pitäisi tulevaisuudessa pukeutua, ei heidän tarvitse toimettomina odottaa "jumalan vihan" koneellista toimintaa vaan he saavat työskennellä omien sisäisten sysäyksiensä mukaan. Mutta nämä sysäyksetkin ovat karmallisia, s. o. johtuvat toisista, kaikkiallisen karman sisässä niin sanoaksemme olevista pikkukarmoista ja ovat käytännöllisinä hyvinätöinä alitajunnan päivätajunnalle antamia kehotuksia hankkia tarkempia tietoja niitten muotojen luullusta pätevyydestä, joiksi aikakaudellinen ja paikallinen oikeusmoraali on kiteytynyt.

Mitä merkitsee esim. se yleisesti hyväksytty kansainvälinen oikeusperiaate, että hallitsijalla, olkoon maan hallitusmuoto minkälainen tahansa, on epäämätön oikeus armahtaa kuolemaan tuomittu? Onko se todistajien rehellisyyden, valamiesten ja tuomarien kypsän harkinnan tuloksen pilkkaamista? Kaikkea muuta! Hallitsija tai yleensä hallituksen aikamääräinen, korkein edustaja edustaa kaikkeudellista elämää, ikuista lakia, jolle ei mikään teko ole "oikea" eikä "väärä". Kun siis hallitsija "armahtaa", on tämä toimenpide aivan kuin ehdottoman elämän kysymys ihmisille: "Mistä tiedätte, että teidän tarvitsee tässä muodossa rangaista tuota pahaa? Tutkikaa paremmin rangaistusta vaativan oikeusmoraalinne perusteita tullaksenne viimein tietämään, että kaikenmoinen rankaiseminen on yhtäläistä harhaa kuin koko ilmennyt elämäkin. Kun te näin tehdessänne lakkaatte soveltamasta keksimiänne rangaistustapoja, tulette tuntemaan minut, joka olen ehdoton tekemättömyys."

Monta välinettä, kuten hallitsijan yksilöllinen lempeämielisyys, armontoimittajien persoonan vaikutus häneen j. n. e. voivat tietysti olla armon hankkimisen tulontekijöinä, mutta asian

ytimenä on se seikka, että niissäkin maissa, joissa hallitusta edustavan korkeimman yksilön valta on suuresti rajotettu, kansa sallii hallitsijan pitää armahdusoikeuden. Tämä kansan hallitsijalle suoma valta edustaa äärimmäistä, ehdotonta, ikuista lakia, joka ei millään tavalla arvostele eikä mittaa eri tekoja, jossa armo ja ansio ovat ehdottomasti sama asia.

Mutta mitä sitten olisi ansio, jolle nykyisenä "realistisena" aikana annetaan miltei jakamaton tunnustus? Miten voi ihminen päästä siihen varmuuteen, että hänen elämisehtojensa tulee perustua ansioon eikä armoon?

Kreikassa on "ansio" **ergasia** (johtuen **ergon**-sanasta, joka merkitsee "työ"), **misthos, misthooma** (ansattu palkka) y. m. Saksassa se on Verdienst, s. o. palvelemalla irti saatu nautintooikeus. Näissä kielissä esim. on siis ansio työhön perustuvan elämisoikeuden hankkimista. Mutta "työ" on niin venyvä käsite, että on mahdoton vetää rajaviivaa kahden toiminnanmuodon välille, joista toinen olisi tunnustettua työtä, toinen taas työn suoranainen vastakohta. Esiintyköön nyt työ minkälaisessa muodossa tahansa, on se siveellisen elämisoikeuden perusta.

Mutta kun eri ihmisten himoluonnon sanelemat tarpeet ovat hyvin erilaisia, ei ole mitään mittayksikköä, jota voitaisiin käyttää ansatun palkan jakamisessa. Se väite, että kunkin tulisi saada nauttia oman työnsä tulokset, on paljas "ontto fraasi", jota ei mitenkään voi soveltaa käytöllisyyteen juuri siitä syystä, ettei kukaan tiedä, mitkä ja minkälaiset hänen o m a n työnsä tulokset olisivat, koska ei kukaan voi tehdä työtä ihan yksin, muitten työstä ja osanotosta riippumatta.

Mutta jos "ansiota" pidetään yksilön oman tahdon sanelemana työtekona, ja jos hänen elämisoikeutensa perustuu yksinomaan tähän, joudutaan tekemisiin sen persoonattoman raaka-ainejoukon kanssa, jota työnteolla on muutettava ja muokattava. Tämä raaka-aine on alituisessa väreilytilassa, pyrkien "jalostumaan", s. o. tehden myös työtä omalla sisäisellä voimallaan. Kun maanviljelijä kyntää ja kylvää, ei hänen korjaamansa sato suinkaan ole ehdottomasti hänen ja hänen apulaistyöntekijäinsä työn tulos. Maaperän **hänen** työhönsä vastaamiskyky, veden ja ilmassa olevien voimien vaikutus ovat viljasadon aikaansaamiseksi tehneet työtä paljoa enemmän kuin

ihmiset maaperää muokatessaan ja lannottaessaan. Sama on kaikkien epäsuorien elinkeinojen laita. Eivät ihmiset koskaan paljailla omilla voimillaan saa aikaan nautittavaa ja käytettävää tulosta.

Väitetään, että luonto sallii kaikkien yhtä puolueettomasti muovata ja "jalostaa" itseään. Niin se tekeekin. Mutta mitä on tämä luonnon puolueettomuus? Se on juuri sama asia, joka teosofisen elämänymmärryksen kannalta on **asiallinen armo.** Alaspäisessä kaaressa virtaava yleiselämä tarjoaa ylöspäisessä kaaressa heränneille toiminnanpesäkkeille työnteon mahdollisuuden alemman aineen muovaamisessa. Yleiselämä on niin sanoaksemme rientänyt jo aikaa sitten edeltäpäin valmistamaan työalan myöhemmin työnhaluun herääville tajuntakeskuksille. Samaa auliutta osottaa se edelleen koko ylöspäisessä elämänvirrassa. Se on valmistanut loppumattomat ainemäärät ajatuksen muovattavaksi.

Kun yksilöllinen tajuntakeskus siis tekee innolla ja sisäisellä tyydytyksellä sille eri kausina sopivinta työtä, luullen ansainneensa kaiken siitä lähtevän nautinnon ja hyödyn, niin yleiselämä ei riistä häneltä "työn kunniaa". Se on ehdottomasti vaatimaton; se ei koskaan esitä omia ansioitaan. Tämä yleiselämän toiminta, sen täydellinen itsensä, oman merkityksensä tunnustamattomuus on **todellista armoa.**

Kaikki todellisen ansion käsitys ilmenneessä elämässä on siis yksilöllistä, tietämättömyyden sanelemaa luulottelua, jota ei yleiselämä koskaan ryhdy korjaamaan, jotta eteenpäin pyrkivillä olennoilla olisi "elämänhalun" mahdollisuus niin kauan kuin ne sitä tarvitsevat. Kun tajuntakeskukset ylöspäisessä kaaressa edetessään laajenevat, selviää asianlaita niille vähitellen. Ne tulevat huomaamaan armon ja ansion ihan samaksi asiaksi.

Antaaksemme lyhyen määrityksen armosta ja ansiosta sanomme: Kun jumaluus kutsuu ja innostaa ilmenneessä elämässä olevia tajuntakeskuksia toimintaan, on tämä kutsumus **armoa;** kun tajuntakeskus itsetiedottomasti tuntee tämän kutsumuksen, tunnustaen työntekoinnollaan sen pätevyyden, on tämä sen työnhalu **ansiota.**

Veikko Palomaa.

———::———

Unta kaunista mä nähdä tahdon.

Mä tahdon tietää suuren suuret salat,
ja päästä sisään taivaan pyhimpähän!
Ne aurinkoisen kultaellut alat
mä nähdä tahdon, ylttäin ylimpähän
jumalaiseen autuusalttarihin!

Mä tahdon voimaa, kestävyyttä saada,
mä jotta aloittaa voin voittokulun;
oi, luoja, tieltä kaikki esteet kaada,
niin että ajatukset ahtaan sulun
takaa vielä vapahina vierii!

Niin paljon sidottuna ompi multa,
niin paljon kalliohon kätkettynä!
Ja senpä vuoksi melkein vangitulta
mun olo tuntuu, kun on kytkettynä
henki, hengen jumalaiset siivet.

Mä näin unen, että vapahana
luo portin riensin, sekä sisään astuin;
ja rinta tunsi riemun runsahana
kun kuvat kauniit sieluhun kuvastui;
niin suru väistyi, ilo sijaan sai.

Nyt kuten unessa mä kuljeskelen,
ja tunnen että taivaan kartanoihin
mun unettaret toi ja etsiskelen
mä oven ripaa onnen kammioihin,
kun hyväellen tuulee taivaan tuulet!

Ah! Unta kaunista mä nähdä tahdon,
Unia taivaan kultakartanoista!

Fred.

Hyvä mies.

Erään kylän asukkaat elivät pitkän aikaa sopusoinnussa ja keskinäisessä ymmärtämyksessä keskenään. Heitä innosti tähän suuri, ylevä aate, se nimittäin että ihmisen korkein pyrkimys on olla hyvä. Tuo hyvyyden määritelmä, jonka heille oli perinnöksi jättänyt eräs kylän alkuasukkaista, oli semmoinen että ihmisen ollakseen hyvä täytyy vapaaehtoisesti käsittää suhteensa luonnon jumaluuteen. Korkein jumaluus taas ollen kokonaan olemukseltaan henkistä laatua sisällyttää itseensä totuuden ja käyttäen aineellisuutta käyttövälineenään pyrkii ihmisessä ylöspäin omaan itseensä. Kun taas ne olennot joita piruiksi kutsutaan ovat alaspäin kiinteää aineellisuutta kohti laskeutuvaa, uinumista kohti pyrkivää joukkoa, tahtoen vetää ympärilleen mahdollisimman raskaan aineellisen kuoren. Aika oli semmoinen jolloin näiden pirujen esiintyminen oli julkista. Niitä saattoivat ihmiset tavata kuten vertaisiaan, puhella niille, ottaa niitä palvelukseensa j. n. e. Mutta tässäpä tulikin usein kovalle koetukselle tuo niin sanottu "hyvyys", sillä nuo ahnaat, aineellisuutta haluavat "pirut" oppivat ihmisiltä pian oveluutta hankkimaan itselleen haluamaansa. Sillä he eivät halunneet kuten ihmiset omistaa ainetta ainoastaan luodakseen, toimiakseen ja kehittyäkseen, vaan he halusivat sitä omistaa, omistaa ja omistaa ainoastaan.

He oppivat ihmisiltä myös yhteistoiminnan voiman ja keskitetyn toimintatavan jota ihmiset käyttivät. Oppivat samoin kuin ihmisetkin pitämään yhteisiä neuvottelukokouksia ja valitsemaan tarkoituksiensa toteuttamiseksi virkailijoita ja johtajia.

Ajan kuluessa tuli semmoinen aika kerran, jolloin eräs johtava piru päätti vallata kylän hallituksen pois ihmisiltä. Hän näet oppi huomaamaan mikä voima oli sanalla. Huomasi miten epämukavaan ja kiusalliseen asemaan joutuivat ihmiset toisinaan päästäessään ajattelemattomia sanoja. Hän rakensi koko suunnitelmansa siihen, että jos hän voisi saada jotenkin enemmistön kylän asukkaista lausumaan ajattelemattomia sanoja jotka saattaisivat heidät hämmennykseen voisi pirujen joukko vallata koko kylän.

Hän ryhtyikin toimeensa. Koetti ja koetti sekä onnistuikin saamaan usean kyläläisistä käyttämään tuommoista hänelle edullista sanatapaa. Suurin osa kyläläisistä oli jo hermostuneessa mielentilassa, puuttui ainoastaan että saisi kylän vanhimmän, jota kaikki ihmiset kylässä kunnioittivat, jonkun varomattoman sanan kautta ärtyiseksi, silloin syntyisi varmasti riitaa heidän kokouksessaan jota tilaisuutta pirut hyväkseen käyttäen voisivat anastaa johdon omiin käsiinsä. Siihen tarjoutuikin sopiva tilaisuus, ainakin pirun mielestä, vaikka se toiselta puolen oli viimeinen tilaisuus tuon yrityksen onnistumiselle.

Kokous oli kuulutettu kyläläisten kesken, jossa piti ratkaista kylän tulevaisuudelle tärkeitä asioita ja tuon päivän edellisenä yönä oli ruvennut satamaan aivan rankasti. Tiet olivat liejuisia aamulla ja vettä valui virtanaan. Kylän vanhimman lähtiessä kokoukseen ja kulkiessa kujaa myöten koetti piru kiirehtiä hänen mukaansa. Kuinka lieneekään pirun velloessa liejuista tietä kylän vanhimman perästä vettä porskutellen, kääntyi vanhin katsomaan taakseen kuka siellä tuli, kompastui kiven mukulaan ja lankesi. Samassa pirukin saavutti hänet ja vanhimman ylös noustessa rupesi puhumaan semmoisesta koiran ilmasta joka oli kokouspäiväksi tullut. — Eihän, vastasi vanhin, jumala laittoi ainoastaan sateen.

Piru huomasi vastauksesta, ettei toinen ollutkaan menettänyt mielensä tasapainoa laisinkaan kun ei edes tämmöistä veden volotusta koiran ilmaksi kutsunut. Huomasi myös vastauksen laadusta, ettei siihen ihmiseen hänen oveluutensa ensinkään pystynyt. Sen hän tuli edelleen huomaamaan kokouksen kestäessä, sillä vanhimman rauhallisuus ja tarkoitusperän varmuus tasoitti pian sen hermostuksen myrkyn mitä piru oli onnistunut kylän ihmisten mieliin kylvämään. Vieläpä nuo hetkeksi hermostuneet kyläläiset rupesivat tuon perästä kutsumaan tuota vanhinta — hyväksi mieheksi.

———::———

Tutkijalle.

Ihminen on rajattomasti tiedonhaluinen, sehän on toistettu monta monituista kertaa. Eikä se ole ainoastaan nykyinen ihminen, ei ainoastaan nykyinen sukupolvi, vaikka tuo tiedonhalun ilmituominen on nykyisenä aikana kirjojen ja sanomalehtien muodossa ennenkuulumattoman kiivautensa saavuttanut. Aina on ollut suuremmassa tai pienemmässä muodossa palavajärkisiä ihmisiä, jotka ovat tutkineet asioita ja seikkoja, pyrkineet ratkaisemaan elämän ongelmoita ja niitä omalla tavallaan muistiin merkinneet. Se on myöskin huomattu, että tutkimuksen tie on kahtalainen, ulkonainen ja sisäinen, objektiivinen ja subjektiivinen. Siinäpä kohdessa se onkin kun käsitteiden hämmennys on suuri nykyisin. E ikä se ole ainoastaan nykyisin kun siinä kohdassa on käsitteiden hämmennys olemassa, vaan se kohta lienee kaikkein vaikein tyydyttävästi ratkaista; sillä luuloni mukaan on juuri tässä ihmisen käsityskyvyn kohdassa se nikama josta vasta ihmisen todellinen kehitys ja kasvu alkaa. Me kuulemme sanotuksi, mitä sillä ihmisellä on virkaa, mitä hyötyä on hänen viisaudestaan jos ei hän sitä missään ulkonaisessa toiminnassa tuo esille! Jälleen kuulemme sanottavan: mitä merkitseekään kaikki tuo ulkonaisen viisauden kunnia, maine ja loisto kun ei ole sydämen hyvyys sitä ohjaamassa. Niinpä niin, siinäpä ne eri puolet ovat tavallisessa puheessa sanottuina. Mutta siihen jos mihinkään, voidaan lisätä ja sisällyttää paljon! Voidaan määritellä esim. lukemattomia erilaisia viisausasteita, sillä onhan elämässä niitä, on muistiviisautta, ammattiviisautta, tietoviisautta, valtioviisautta j. n. e. Myös voidaan hyvyydestä joutua vastakkaisiin käsityksiin, toisen hyvä voi olla toiselle paha j. n. e. Edelleen voidaan näitä samoja käsitteitä käsittää pienessä sekä suuressa kaavassa. Voidaan puhua hyvästä ja viisaasta talon isännästä ja emännästä, kunnan virkailijasta, valtiomiehestä, lääkäristä, opettajasta ja niin edelleen. Myös voidaan puhua hyvästä ja viisaasta luonnon järjestelmästä maapallon eri vyöhykkeissä sekä niiden toisiinsa suhtautumisesta, kuin myöskin siitä sopusuhtaisen hyvästä ja mahtavan viisaasta vetovoiman, valon ja lämmön laista joka

elontuojastamme auringosta säteilee kaikkiin sen kiertolaisiin.

Niin tiede ja viisaus kuin hyvyys ja rakkauskin asuu maailman kaikkeudessa. Tiede perustuu lujasti ja järkähtämättömästi järkeen, valoisaan käsittämiskykyyn, joka yksinään omassa olemuksessaan on kylmää vaikkapa valoisaa. Hyvyys taas perustuu auttavaan uhrautuvaan innostukseen, lämpöön joka kutsuu kosmillisista voimista kolmannen tekijän esille, kutsuu esille rakkauden, elämän. Elämää ja rakkautta ei voi oikeastaan toisistaan eroittaa, sillä elämä on rakkautta ja rakkaus on elämää, mutta jos tahdomme pyrkiä totuuden elämään, totuuden tietoon on meidän tutkimuksemme esineiksi otettava juuri noidenkahden pohjimmaisen tekijän, hyvyyden ja viisauden, järjen ja tunteen, pään ja sydämen ohjaama rakkauden elämä. Ja silloin kun tämä kohta meille selvenee olemme päässeet sille portille josta oikea kehityksemme alkaa. Sillä katsokaammepa kuinka on asianlaita. Hyvyys kehoittaa meitä sopusointuun, harmoniaan, semmoiseen välittömään tunteeseen jossa esimerkiksi veljeys, täydellinen sopusointuinen veljeys on mahdollinen; jossa kaikenlaiset järjen esille tuomat erilaisuudet yhteen sulautuvat ja tulevat ymmärretyksi ilman mitään välillistä jakajaa. Viisaus taas kehoittaa meitä ottamaan huomioon mitä voisi tulla jos ne ja ne seikat yhdistettäisiin, mitä hyötyä saattaisi seurata erilaisista menettelytavoista, se perustuu välittömään seurauksien laskemiseen aina ja aina eikä välitä mistään yhteistunteeseen sulautumisesta sillä siitäkin se järkeilee. Pieninkin liike synnyttää viisauskeskuksessa matemaattisen laskemismahdollisuuden. Rakkaus taas ennenkuin se voi ensinkään ilmetä toimimaan vaatii jonkinlaisen kohteen, muodon, sillä siihen kohdistuessaan se vasta voi tuoda esille omaa olemustaan. Se siis yksilöittää monien joukosta yhden, kutsuu olemaan olion johon se voi valuttaa voimansa. Tämä tuo mieleemme merkillisellä tavalla sen mahtavan totuuden että rakkaus on elämän alkuperuste, sillä onhan elämä oliollista, esineellistä, muodollista. Ja tuntuupa tosiaankin kuin rakkauden perusolemus singauttaisi ensin säteen itsestään ulos saadakseen sitten tuota ulos valuttamaansa oliota rakastaa.

Tässäpä meille ratkeaakin tuo keskus ja elämän pulmallisuus, sen kaksijakoisuus ja omituisuus. Elämän kannalta, rak-

kauden kannalta katsoen se ratkeaa. Jos elämän, rakkauden, täytyy olla kaksijakoisen ilmetäkseen, ollakseen olemassa, niin siitä syntyy itsestään itsekohtainen ja ulkokohtainen olemassaolo. Jos ihminen on olemukseltaan rajattomasti tiedonhaluinen, siis järkiperäinen, ja jos hän on myös yhtämittaisesti hyvyyttä hakeva, hyvyyteen pyrkivä, niin elämän toiminnassa rakkauden töissä on hän itsensä löytävä ja näkevä. Ja tämä löytäminen tapahtuu kahdelta taholta sekä sisäisen että ulkonaisen toiminnan puolelta, salaisen että julkisen, sielullisen että ruumiillisen toiminnan kautta. Opettaahan meille yhteiskunnallinen työ sen että sisäinen ja julkinen toiminta täytyy olla tasapainossa ennenkuin oikea sivistys on mahdollinen. Näemmehän kuinka pelkästään salatieteellisiin tekijöihin perustuva yksipuolinen sivistys ajaa yhteiskunnan ja kansan fyysilliseen kykenemättömyyteen, mielettömiin lihan kidutuksiin ja semmoiseen. Myös huomaamme kuinka toiselta puolelta liian suuri aineellisuuteen vajoaminen, fyysillisten tekijöiden kautta kohtalon määritteleminen, johtaa kaikkien sotaan kaikkia vastaan. Edellinen on huomattavissa itämaisten, jälkimäinen länsimaisten kansain joukossa.

Ihminen voi rakastaa hyvyyttä ja pyrkiä tuohon sydämensä ohjaamaan tunteeseen pelkästään, hän voi tulla hyväksi ja olla hyvä ilman järjen apuakin kuten sanotaan, mutta ulkonainen elämänsä muuttuu saamattomuudeksi. Myös voi hän rakastaa tietoa ja säkenöivää älyä ja pyrkiä tuohon päämäärään ohjaamaan suuntaan, ja hän voikin tulla tietoiseksi kaikesta, mutta ulkonainen elämänsä muuttuu kylmäksi, kaikkia halveksivaksi itsekkyydeksi. Rakkaus eli elämä paljastaa, tuo julki tuon sisäisen halun, sen sielullisen elämän joka on ihmisessä piilevänä. Ja kun se kerran paljastuu näkyviin, voi ihminen itse päättää haluaako hän jatkaa edelleen samaan suuntaan kuin ennenkin, va ionko vähennettävää tahi lisättävää niissä elämän takana olevissa henkisissä tekijöissä, jotka hänen sieluelämässään toimivat hiljaisina alkuvoimina ennenkuin elämä ne yksilöittää ja esille tuopi.

———ooo———

Näkyykö sinulle värit sanojen yhteydessä?

Kirj. Carret P. Serviss.

(Suomennos)

K y s y m y s: Minä olen nuori mies. Kun minä lausun sanan minkälaisen hyvänsä ilmestyy varma väri silmieni eteen. Esimerkiksi kun sanon "santa" näen vaalean keltaisen värin; "naula" (tarkoittaa painomittaa) näen ruskean; "kirja", näen mustan; "kaunis", näen vaaleanpunaisen. Ei ole väliä millä kielellä sanon samaa käsitettä tarkoittavan sanan, aina näen saman varman värin. Joskus kun sana on useampitavuinen näen eri tavut erilaisina väreinä. Täten esim. sanassa "pöytä" on alkutavu punainen ja lopputavu valkoinen. Ihmiset pilkkaavat ja nauravat minulle kun heille siitä kerron. Mitä merkitsee tuo tuommoinen ilmiö?

V a s t a u s: Sinun ei tarvitse huolehtia jos joku laskee pilaa siitä hauskasta eriskummallisuudesta, joka sinulla on. Sadoilla toisilla ihmisillä on joko samanlaisia tai samansuuntaisia ilmiöitä. Jotkut henkilöt näkevät erityisen värin joka kirjaimesta, erittäinkin ääntiöistä, ja vieläpä huomaavat värit edessään kun ainoastaan ajattelevat sanan mielessään valmiiksi ääntämättä sitä ollenkaan. Täten sana tai nimi ilmestyy heidän eteensä kirjavana värivyönä. Toisilla järjestyvät värit numerojärjestyksen mukaan. Toiset taas näkevät kuukaudet pyöreänä, komeana värirenkaana edessään aivan kuin juhlallinen sateen kaari. Eräs henkilö esim. näkee kuukaudet seuraavasti: Talvikuukaudet tumman puoleisina vivahduksina, jotka saavat eloisamman muodon helmikuun lopulla, muuttuvat kirkkaan keltaisiksi maaliskuussa, kirkkaan siniseksi huhtikuun ajalla, vaalean punaiseksi kesä- ja heinäkuussa, ruusunpunainen väri on elokuun paikalla, voimakkaan punainen syys- ja lokakuun paikalla, kunnes tummuu synkän siniseksi ja mustiksi vivahduksiksi keskitalven kuukausien paikalla.

Mr. Galton, joka on vaivautunut noita väri-ilmiöitä tutki-

malla eri henkilöissä, sanoo "hetkellinen erityinen äänikin kuuluu toisinaan väriyhdistelmäin yhteydessä, mutta se on kuitenkin jonkunlainen sairaloisuuden aste etenkin lapsilla." Tohtori James Key, Mr. Galtonin huomioissa, omaa samanlaisen kokemuksen kun sinäkin. Hänellekin nauroivat sekä opettaja että koulukumppanit kun hän koulussa kertoi väri-ilmiö huomioitaan. Kirjain A on ruskea, väitti hän naurajille, eikä mikään saa sitä siitä muuttumaan. Minä en voi siihen saada toista väriä. Niin myös olisin koko olemassaolostani tietämätön jos ei kirjain E lausuttuna saattaisi kirkasta harmaan sinistä väriä eteeni."

Joillekin henkilöille näkyy sanat, kirjaimet tai numerot erityisen selvinä väri-ilmiöiden joukossa. Numeroiden näkijöille on ominaista se että he kiinnittäissään ajatuksensa ja mielensä numeroihin näkevät numerot värivyön joukossa 1:stä 100:n asti selvässä järjestyksessä. Minulla itselläni on tämä eriskummallisuus. Kun katson tuota numero-värivyötä edessäni, joka lähtee suoraan silmieni tasalta ylöspäisenä rinteenä tekee se mutkan 12:sta numeron kohdalla ja kääntyy kaarena vasemmalle 40 ja 50 välillä joten 100 numero on korkealla vasemman olkapääni kohdalla. Sadannetta numeroa kauemmas en näe. Myöskin on omituista miten tumma varjo koettaa langeta niiden päälle alussa, se tahtoo sanoa 1:stä 20:neen ovat ne varjon uhkaamina, mutta niin pian kun numero 20 on sivuutettu alkaa numerovyön päällä leikkiä kirkkaat aurinkoiset värit ollen kirkkaimmillaan numero 50:nen kohdalla. Ei kuitenkaan mikään varjo uhkaa numerovyön loppupäätä, kuten alkua, vaan on se loisteen valaisema loppuun asti.

Tulin tietoiseksi tästä omituisuudesta jo koulupoikana ollessani, eikä se ole sen jälkeen miksikään muuttunut.

Tämmöisiä ilmiöitä on nähtävästi, vaikka niitä on paljon koottukin paljon enemmän kun luullaankaan. Monet pitävät näkemänsä ilmiöt omina tietoinaan eivätkä puhu niistä kellekään. Joku aika sitten sain kirjeen tuntemattomalta henkilöltä, mahdollisesti naiselta, joka kirjeestä päättäen näki kaikki mielikuvansa väreinä, muotoina ja varjoina edessään. Niinkin suuria ilmiöitä kuin esim. koko maapallo tuhansine ilmiöineen. Tun-

nen myös kaksi naista jotka vakuuttavat tuntevansa maan pyörimisen.

Tämmöiset ilmiöt muistuttavat kuuluisasta E. Svedenborgista ja hänen näyistään. Sillä sanottakoon tai ajateltakoon mitä tahansa E. Svedenborgin perustamasta "Uudesta kirkosta", oli hän mieleltään selvä ja älyltään voimakas, joten hän on huomattavasti auttanut eteenpäin nykyisiä tieteitä.

Palaten taas kysymykseen väriyhdistelmien näkemisestä sanojen, kirjaimien ja numeroiden yhteydessä, täytyy minun myöntää etten tunne tyydyttävää selitystä niiden ilmenemiseen. Mr. Galton ja muut toteavat ainoastaan että ilmiöitä on ja että ne ovat lukuisia, mutta muuta ei. Kaikissa tapauksissa ilmiöt eivät ole vahingoksi kellekään. Kuitenkin niiden tutkiminen voi johtaa sangen tärkeisiin edistäviin tutkimuksiin sielutieteellisellä alalla.

——::——

Vuoden vaihteessa 1918-1919.

Johdattajalleni, mestarilleni tahtoisin tänä vuoden ilohetkenä sanoa: Kiitos kaikesta mitä on ollut tähän asti! Ja uuden vuoden taipaleelle astuessani, älä anna minun väsyä eikä itsekylläisyyteen ja ikävään arkipäiväisyyteen vajota ja nukkua!

Älä tee elämääni yksitoikkoisen ikäväksi, älä saata sieluani turtuneeksi ja horrostilaan!

Tiedän jossain määrässä mitä on väsyttävä ja yksitoikkoinen työ ja paikallaan naulattuna oleminen. Yksitoikkoisella, ikävällä ja väsyttävällä työllä on myös merkityksensä meidän kasvatuksessamme. Sellainen ajanjakso on meidän kunkin läpi käytävä, ennenkuin henkemme voi vapaaksi päästä. Pitkäaikainen orjan tavalla raataminen on tavallaan yksi parhaita oppikurssejamme. Mutta kuitenkin suurimmalta osalta on tähänastinen elämäni ollut muutoksia ja vaihtelua, vaihtelua ympäristön ja työn suhteen. Olen tehnyt lyhyempiä ja pitempiä matkoja. Olen niin moneen ihmiseen tutustunut ja niin monelle

hyvästi heittänyt. Niin moni uusi maisema on auennut eteeni ja taasen on kadonnut, paennut näköpiiristäni.

Olen ollut kosketuksissa monien ihmislasten kanssa, ollut lähellä heitä ja vieläkin monen läheisyys on tuntumassa välimatkoista huolimatta. On kuin koskettamalla tuntisin ja kuulisin joidenkin sydänten sykinnän ja lyönnit.

Silmäni ovat mitelleet monia laaksoja, vuoria, aroja, metsiä, vuolaita virtoja, koskien villejä kuohuja, järvien siintäviä selkiä ja merten mahtavia ulapoita.

Nuo kaikki luonnon kuvat moninaisine vivahduksineen, väririkkauksineen, lumoineen, kauneuksineen ja suuruuksineen ovat valtavasti vaikuttaneet sieluuni.

Luonnon juhlallisuus ja sulo, tuulen humina ja aaltojen laulu, maa-emon sydämen sykintä ja kesän keijukaisten tanssi, nuo kaikki ovat olleet minulle nähtävinä, kuultavina. Olen nauttinut silmin, korvin ja sieluin luonnon taiteesta, soitosta, laulusta, värikuvatauluista ja elävistä näytelmistä.

Ihmiselämä iloineen, suruineen, tuskineen, murheineen, pettymyksineen ja toiveineen on ollut paras oppikirjani.

Elämän vilinän, suuren luonnon ja oppineiden kirjoitusten kautta on järkeni ja sydämeni muovannut itselleen oman raamattunsa, oman jumalansa.

Suuri luonto joka lehdellään tarjoaa minulle uutta nautintoa. Jokainen uusi elämäni päivä tarjoaa minulle uutta opittavaa.

Sen mukaan kuin elämme on meillä joko hyvä, tai paha jumala. Hyvillä ihmisillä on hyvä jumala. Minäkin toivoisin olevani hyvä, tai ainakin tulevani hyväksi.

Minun on saavutettava hyvyyden ja totuuden päämäärä, se on oleva ihanteeni. Hyvänä ja jalona totuuden etsijänä pääsen hyvän jumalan suosioon ja tielleni virtaa niin paljo valoa ja onnea!

Minulla on käsitys tosionnen merkityksestä. Totuuden rakkauteni on kannustamassa minua onnen vuorta kohti. Mutta olen ajatellut: olisiko kunnian himolla mitään siinä myös tekemistä?

Tunne itsesi, on viisaan miehen neuvo. Minä tunnen itseäni vain osittain. Jos enempi tuntisin itseäni olisin onnellisem-

pi. Siksi opetteleminen itseäni tuntemaan tulisi olla minulla jokapäiväisenä oppiaineena.

Olen kohdannut tiellani ihmisiä jotka ovat sanoneet tuntevansa itsensä ja tuntevansa minut; mutta he ovat erehtyneet sekä itsensä että minun suhteeni.

Itse en tahtoisi kuitenkaan itseni suhteen erehtyä. Tahtoisin löytää ja esille saada omasta sydämestäni jumalallisen itseni.

Emmekö me ihmiset useasti ole vaan raaka-ainetta, josta vasta tekemällä saa jotain? Ihmistä voi verrata puupölkkyyn ta kivilohkareeseen, josta veistämällä, hakkaamalla ja hiomalla voi muodostaa taideteoksen, jumalan kuvan.

Kanssaihmisemme meitä veistävät, maailma meitä hakkaa, mutta itse olisi meidän hiottava itsemme jotta tosiaankin tulisimme jonkun näköisiksi.

Meidän pitäisi näöltämme olla sellaisia, että häpeämättä voimme esiintyä ihmisenä ihmisten joukossa — ja jumalana jumalien joukossa.

Maa tai maailma tulisi olla koti jossa viihdymme, sitä emme saa halveksia.

Tuonela tulisi olla meille siirtomaa, jonne menoa emme pelkäisi, jonne tultuamme emme säikähtäisi.

Taivas tulisi meillä olla aina mukanamme sekä täällä, että rajan takana, siis sekä maassa, että taivaassa. Senpä vuoksi älkäämme tehkö maata itsellemme helvetiksi, vaan taivaaksi. Silloin vältämme muutkin helvetit ja ijankaikkista, kirkollista kadotusta emme mitenkään saa osaksemme.

Osittainen helvetin tunteminen maan päällä auttaa meitä muodostamaan kauniimman taivaskuvan. Ken siis sattuu putoamaan helvettiin, niin silmäilköön sitä kaikessa kaameudessaan. Mutta on hypättävä sieltä taivaaseen, ennenkuin välimatka käy liian pitkäksi. Jos tunnemme helvetin täydellisesti tai edes osittainkin jo täällä maan päällä niin voimme muodostaa kauniimmaksi itsellemme taivaskuvan.

Taivaan valmistajilta vaaditaan monenlaista kokemusta. Siksipä vanhan taivaan temppelin korjailemisessa ja uuden temppelin rakentamisessa olen kuullut jumalankin käyttävän osalta entisiä helvetin asukkaita.

Maailman kehitys voi vuotena, parina, kolmena tai neljänä

mennä eteenpäin enempi kuin satana, kahtena, kolmena tai neljänä satana. Samoin voi ihminen muutamissa kuukausissa oppia enempi kuin kymmenissä vuosissa.

Juuri nyt elämme suurten tapausten sarjoissa, suurissa vyöryissä, ja sen vuoksi olisi itsekunkin oltava yleisestä asemasta ja samalla omasta asemastaan mahdollisimman selvillä.

Saamme muuten olla onnellisia ja ylpeitäkin siitä, että olemme suurten historiallisten tapausten todistajina ja että elämme hyvin merkillisessä aikakaudessa.

Olkoon meillä itsekullakin rohkeutta ottamaan ratkaisevan askeleen, kun vuoromme tulee. Sillä jollemme oikeana aikana osaa paikaltamme liikkua, niin jäämme toisten jalkoihin tallattaviksi.

Viisaalla tavalla ajatusten ja kirjoitelmien muuttaminen uskonnollisissakin asioissa ajan hengen mukaisiksi, ei ole vasten jumalan tahtoa.

Rohkeutta, mutta ei raakuutta, kiivautta, mutta ei vainoa, lempeyttä vaan ei velttoa suvaitsevaisuutta, rakkautta vaan ei vihaa, kysytään meiltä tämän ajan ihmisiltä.

Aikamme suuressa sekamelskassa opettakoon meitä taivaan jumala näkemään, että hänen viisautensa ja johtava kätensä ohjaa ylinnä kaikkia ihmisten ja kansojen kohtaloita.

Uuden aikakauden auringon säteet laskeutuvat päällemme tummien pilvien takaa; pian ehkä saamme tuntea niiden lämmittävän meitä!

Odotan siis uudelta vuodelta ja uusilta vuosilta, ei vain itselleni, vaan ylipäätänsä kaikille ihmisille sellaista, mikä pitää meitä hereillä ja virkeänä.

Korkeimman rakkauden säteet voivat tiemme valaista paremmin kuin kirkkain kuutamo tai selkein aurinko. Sen rakkauden loistossa voimme minä ja me muut astua uuden vuoden polkua iloisina, rohkeina ja onnellisina.

Näine toiveineni astun uuden vuoden syliin ja toivotan kaikki veljeni ja sisareni tervetulleiksi mukaan!

Fred. M-V—a.

———::———

Salatiedettä alotteleville.

III.

Solun seitsenosainen yhteistoiminta.

Olemme määritelleet solun olevan protoplasm-inmistä mikroskoopillista massaa, joka sisältää toisen pienemmän Nucleus (sisusta) nimisen massan. Olemme myös todentaneet, että korkealle kehittyneissä soluissa on suuremmassa nucleuksessa löydettävissä vielä toinen nucleus, jota kutsutaan nimellä nucleolus.

Solu on vähäarvoinen Cosmos itsessään ja tulee sen totella universalisia yhteistoiminnan lakeja, ja edustaen täten siinä olemuksen seitsemää tasoa. Koettakaamme seuraavassa jaotella solun seitsen-jaksoista yhteistoimintaa.

Alkaessamme ulkopuolelta, saamme:

1. Solun seinä, joka on yhteistoiminnassa fyysillisen ruumiin kanssa.

2. Solun sisäverho (reuna), joka on yhteistoiminnassa alemman astralisen (tähtimäisen) ruumiin kanssa.

3. Protoplasm, joka on yhteistoiminnassa aineosan, Pranan kanssa.

4. Protoplasmissa löytyvät jyväset, jotka ovat yhteistoiminnassa Kama Manas-nimisen alemman hengen (tarkoituksen) kanssa.

5. Protoplasmissa olevat välikkeet, jotka ovat yhteistoiminnassa Kama Rupa-nimisen alemman halun kanssa.

6. Nucleus, joka on yhteistoiminnassa ylemmän Manas-hengen kanssa.

7. Nucleolus, joka on yhteistoiminnassa buddisen prinsiipin kanssa. Nucleoluksessa löytyvä säteilevä keskus, jota eräät biologistit kutsuvat centresomeksi, on kosketuskohta Atmalle. Tämä ei kuitenkaan ole mikään prinsiippi, sillä Se sisältää kaiken.

Nämä yhteistoiminnat ilmenevät selvemmin eräässä meille kaikille tutussa solussa. Muna on omintakeinen solu. Me huomaamme siinä seuraavat yhteistoiminnalliest muodot:

1. Ulkokuori.
2. Tässä kuoressa oleva sisäinen kerrostuma.
3. Munassa oleva valkuainen.
4. Tässä valkuaisessa olevat jyväset.
5. Siinä tarkkuudella huomattavat välikkeet.
6. Keltuainen.
7. Mikroskoopilla keltuaisessa havaittava itämisen ympyrä. Itämisen ympyrässä itämisen kohdan.

Useimmat näistä mainituista prinsiipeistä ovat itsestään selvät. Eräät ehkä kaipaavat selitystä. Solun sisäverho (reuna) on yhteistoiminnassa alemman tähtimäisen (astraalisen) ruumiin kanssa. Se on elinprinsiipin **tiivistysmuoto,** protoplasm, ja on kemiallisesti samaa ainetta, mutta se luo itselleen **muodon,** joka on mallina muille ulkokalvoille. Mikäli muna on kyseessä, on sen sisäkalvon ulkopuolella kalkkimainen aine. Kalvon sisäverho kuitenkin tulee **ensimäiseksi.**

Klorofyyli on kasvien mentaalisena keskuksena.

Jyväset, jotka ovat yhteistoiminnassa alemman menttaalisuuden kanssa, ovat tavattomien toimintojen keskuksia. Tämä toiminta voi olla joko **edistävää** tai **taantumuksellista** laatua. Taantumukselliset muutokset jyväsissä voivat tehdä solun epämuodolliseksi, epäterveelliseksi ja sairaaksi. Edistävät muutokset pitävät solua luonnollisessa toiminnassa, kehittäen solun omaa ja sen jäsenen, johon se osana kuuluu, kasvua. Kasvismaisissa soluissa esim., sisältävät nämä jyväset **klorofyyliä,** joka on kaikissa kasveissa löytyvä vihreävärisyys, ja se on tämä klorofyyli, joka auringon valossa hajottaa alkuosiinsa sen hiilihappoisen kaasun, jota kasvi hengittää sisäänsä lehtiensä (keuhkojensa) kautta ja **kiteyttää** hiilen tästä kaasusta kasvin puumaiseen runkoon ja siten kasvattaa sitä. Yhteistoiminta, eli yhteensulautuvaisuus alempaan henkeen, esiintyy tässä tarkasti. Alempi henki ilmenee tässä tarvitsemiensa aineiden valitsijana ja sille tarpeettomien aineiden hylkääjänä. **Se koettaa aina kasvattaa itseään korkeammalle.** Asia on sama eläin-soluissa ilmenevissä jyväsissä.

Halun keskus soluissa.

Selvät välikkeet, joita kutsutaan solun protoplasmissa oleviksi vacuoleiksi (tyhjikkeiksi) vastaavat alemman halun prinsiippiä, Kama Rupaa. Nämä välikkeet voivat olla tyhjiä, tai voivat sisältää vesimäistä liuosta. Solun eetterinen tai magneettinen halu-elämä, toimii näiden välikkeiden kautta, pakottaen solun toimimaan siitä halusta, jota energia lähettää. Solun välikkeet vastaavat aivojen sydänkammioita ja selkärangan keskuskanavata, jonka kautta eetterinen astraalinen ihminen vastaanottaa ja lähettää vaikutteita. Nämä välikkeet eli sydänkammiot ovat tekemisessä sisäisen hengityksen salaisuuden kanssa.

Kaikkeus kaikkine maailmoineen ja muotoineen on organismi, joka on saanut alkunsa ja eroitettu **alkuperäisestä solusta** aivan samaten kuin esim. kana on saanut alkunsa eroitetusta alkuperäisestä solusta, munasta. Puhuttaessa siitä solusta, josta kana on saanut alkunsa, on muistettava, että tämä solu, ennenkuin siitä on muodostunut monisoluinen eläin, on kehittynyt monisoluiseksi organi- ja kudosmuodostumaksi. Asia on sama ihmisen syntymisessä, sillä meidän eri solujemme muodostavat monet organimme ovat syntyneet yhden solun erittymisestä, vuodosta — ovumista, eli kuolevaisen naisen munasta. Kuten asia on ihmisen kanssa, samaten koskee se myös jumalallisuutta ja samaten kuin yhtä solua. koskee se kosmosta. Kaikki lähtee Yhdestä ja kaiken täytyy palata Yhteen. Meidän varsinainen henkinen perustamme on Keskus-Aurinko, Christos, säteilevä kohta, joka sisältää Nucleolusen (itse henkisen) ja antaa elämää, kykyä eri osille. Jos Säteilevä Keskus poistettaisiin, niin muna, solu, ihminen, kosmos supistuisi ryppyihin ja häviäisi. Säteilevässä Kohdassa on kaikella olevalla yhteinen elämä. Tässä kohdassa me olemme kaikki yhtä verta (elämää) kuten Paavali sanoo, ja tässä me löydämme salaisen lähtökohdan, perustan yleismaailmalliselle Veljeyslaille — kaikki yhdessä ja yksi kaikessa.

IV.

Näkyväinen ja näkymätön ihminen.

Kahdessa edellisessä luvussa olemme esittäneet ja panneet erityistä painoa fysikaaliseen Ihmiseen ja fysikaaliseen Kaik-

keuteen. Ja olemme tehneet tämän eräästä hyvästä syystä. Me emme voi ymmärtää, käsittää henkeä ilman ymmärrystä, käsitystä aineesta. Emmekä voi käsittää ainetta ilman, että emme ymmärrä henkeä. Toinen on täydellinen kuvastus ja yhteistoiminallinen vaatimus toiselle. Molemmat, sekä aine että henki, ovat vastaisia napoja Yleismaailmallisuuden Oleellisuudessa. Jokaisessa sähköllisessä patterissa on kaksi napaa. Me emme voi ymmärtää, saada oikeata käsitystä tästä patterista jos tutkimme vain yhtä sen navoista, ja jos kieltäydymme tunnustamasta sen toista napaa. Eräät opettajat, joilta puuttuu synteettisyyden, osien yhdistäväisyyden tietoisuus, neuvovat oppilaitaan asettamaan aineen ala-arvoiseen, ellei hyljättyyn asemaan ja tutkimaan vain henkeä. Sellaisen opetuksen seurauksena täytyy olla sielullisuuden tasapainon puute, ja oppilaat kiertävät ikuisesti yhtä rajoitettua ympyrää eivätkä pääse mihinkään.

Fysikaalisina olemuksina meidän täytyy tuntea itsemme. Henkisinä olemuksina meidän myös tulee tuntea itsemme. Kerran elämässämme meidän tulee olla fysikaalisessa ruumiissa ja meillä täytyy olla **Tuntemus** näistä seitsemästä eri asteesta, tasosta, alimmasta ylimpään. Muussa tapauksessa ei mikään mestaruus ole mahdollista. Tästä johtuu fysikaalisuuden tärkeys. Yhteistoiminnan yleismaailmalilset lait antavat meille henkeä, intoa mikäli me ymmärrämme aineen lakeja. Samat yhteistoiminnan lait todentavat aineen henkiselle ihmiselle mikäli hän ymmärtää, käsittää ruumiillisen olemuksensa lakeja.

Näkyvä kaikkeus on taivaallisen ihmisen ruumis. Maallinen ihminen on supistus tästä taivaallisesta yleismaailmallisesta ihmisestä, samaten kuin vesipisara valtameressä on supistus valtamerestä sen kaikkine voimineen. Näkyväinen taivaallinen ihminen on ainenapa näkymättömälle henkisyyden jumalalliselle ihmiselle, jota kokoaisuudessaan kutsutaan jumalaksi. Yhteistoiminnallisesti on ihmisen aineellinen ruumis ulommainen fysikaalinen reuna voimille ja laaduille, jotka ovat Sielu-Ihmisen pääasiallisimmat tekijät. Sillä Usko, Toivo, Rakkaus, Sympatia, Sääli, Oikeus j. n. e. ovat itse asiassa aineen henkisiä asteita, joita tarvitaan sielua rakennettaessa samalla tavalla kuin vety, happi, rauta, potassiumi, natriumi, kalkki ovat välttämättömiä fysikaaliselle ruumiille.

Aineen ja hengen polarisuus.

Kun yleismaailmallinen, alkuperäinen oleellisuus eli alkuperäisyys tunnustaa polarisuutta, erottuu eli jakaantuu se aineeseen ja henkeen. Kun vesipisara todistaa polarisuutta, jakaantuu se vetyyn ja happiin. Vetyn ja hapin välillä oleva väkevä sukulaisuusvoima muodostaa kemiallisen sekotuksen, josta syntyy vettä. Yhteistoiminnallisesti synnyttävät Henki ja Aine äärettömiä toimintoja etsiessään uudelleen yhtymistä. Tämä suuri yleismaailmallinen **Halu** yksilölliseen sopuun, synnyttää taukoamatta voimien vetoa ja työntöä kaikilla aseilla, ja on se oikea syy kaikkeen kosmoksessa löytyvän elämän ja muodon liikkeisiin ja ihmeisiin. Samaten kuin vety ja happi kadottavat erilaisuutensa vesipisarassa, samaten myös henki ja aine kun ne ovat **yhdistyneet** yhdeksi. Tasapainoisuuden äärettömyys saavutetaan ikuisessa Sovussa. Kaikki on liittynyt uudelleen Yhdeksi.

Fysikaaliset ruumiit rodussa, joukossa, ovat muuttuvaisuuksien alaisia. Jumalallinen Valo on aineellistutettu ruumiin alemmiksi metalleiksi ja nämä täytyy saada kohotetuiksi ja palautetuiksi henkisiin ilmaisumuotoihin. Me löydämme tähän valaisevan esimerkin radium metallissa. Tämä ihmeellinen alkuaine on voitu, kuten tiedetään, aineellistuttaa niin useaan erilaiseen alkuaineeseen, että tiedemiehet nyt arvelevat, että lyijymetalli on sen lopullinen alennus eli aineellistettu ilmaisumuoto. Tässä meillä on esimerkki ylempien laatujen ja voimien vibrationien alentumisesta kunnes niille on saatu kiinteä ainelaki.

Salaisessa yhteistoiminnassa verrataan lyijyä personalliseen alitajuntaan. Jos lyijy on radiumin alin alkuosa, silloin on radium lyijyn ylempi napa, ja täytyy sen täten olla se alkuaineaste, josta päivätajuntainen menttaalisuus on muodostettu, tai — kuten voisimme sanoa — Itse Päivätajunta. Radiumin ja päivätajunnan yhdenmukaisuus on tarkka. Molemmat ovat säteilyn ja hohdon tyhjentämättömiä lähteitä, ja täytyy niiden saada voiman suoraan yleismaailmallisesta tajunnasta. Tämä sama laki on sovitettavissa kaikkiin muihin alkuaineisiin ja metalleihin, joista fysikaalinen ruumis on muodostettu. Kaikilla

on päivätajunnalliset yhteistoimintansa ja tällä päivätajunnallisella asteella ovat Laadut, Voimat ja Värit — Sielu, Valo, tai Henki aineellistetuista ulkomuodoista.

Koe osoittaa kolmia erilaisia säteitä, Alpha, Beta ja Gamma, jotka lähtevät, valuvat radiumista. Jokaisella säteellä on erilainen ominaisuus. Koe osoittaa edelleen miten erään magneetin toiminta vaikuttaa näihin erilaisiin säteisiin.

Magneetti työntää luotaan Alpha-säteet, jota vastoin Beta-säteitä se vetää puoleensa. Gamma-säteet eivät ole lainkaan magneetin poistyöntäväisen vaikutusvallan alaisia. Kokeessa otaksutaan radiumin olevan syvällä olevassa lyijymöhkäleessä. Jos lyijy on tarpeeksi paksu, ei se anna yhdenkään näistä säteistä kulkea pääosiensa kautta.

Alpha-säteiden luullaan olevan hienoa sähköllistä ainetta, jonka nopeus on tuhansia peninkulmia sekunnissa ja on näiden säteiden toiminta positivista laatua. Beta-säteet sisältävät paljoa hienompaa sähköllistä ainetta kuin mitä Alpha-säteet; ollen suuruudeltaan noin 1—1000 vetyisestä atomista on niitten nopeus 20,000 peninkulmaa sekunnissa. Näiden sähköllisyys on negativista laatua.

Gamma-säteet eivät lähde magneetista, vaan kulkevat suorasti eriäviä linjoja siitä kohdasta, josta ne säteilevät. Niiden läpitunkevaisuudellinen voima on suurempi kuin Alpha- eli Beta-säteiden. Gammalliset säteet eivät sisällä aineellisia hienouksia, vaan ovat X-säteiden tapaisia. Niillä on sama nopeus kuin valolla, nimittäin 186,440 peninkulmaa sekunnissa.

Löytyy vain yksi Voima, yksi Alkuosa, josta kaikki lähtee ja johon kaiken täytyy palata. Ymmärtäessämme tämän suuren lain me käsitämme ihmisten ja esineitten alkulähteen ja sallimuksen kaikissa esineissä piilevän Yhteyden. Ja tämä Yhteys on meille tieteellisenä perusteena kaikelle "Luomakunnan Universaaliselle Veljeydelle". (Jatk.)

Teosofiaa lapsille.

Enkelit.

Meidän ihanassa maailmassamme on olemassa paljon kauniita olentoja, joita voimme kutsua haltijoiksi. Mutta siellä on vielä paljon ihanampia ja rakastettavampia olentoja kuin haltijat ja ne ovat enkeleitä, jotka ovat äärettömän viisaita ja uhrautuvaisia. Erikoisesti He rakastavat auttaa maan päällä olevia ihmisiä. Aivan samoin kuin haltijat pitävät huolen kukista ja kaikista kasveista, virroista, vuorista ja metsistä, samoin enkelit pitävät huolen meistä ihmisistä. Milloin He näkevät jonkun etevän henkilön koettavan ajatella jotain asiaa josta olisi hyötyä toisille ihmisille maailmassa, niin He panevat ihania ajatuksia hänen aivoihinsa ja täyttävät hänen sydämensä suurilla asioilla, jotta hän sitten voi joko kirjoittaa, tai taiteilijana luoda ne kauniiksi tauluiksi tai ihanaksi musiikiksi ja näin voi hän tuoda ne esille toisten ihmisten hyväksi. Joskus kun ihminen ajattelee kuinka hän voisi ainoastaan auttaa toisia ihmisiä, sillä täällä on niin paljon ihmisiä, jotka eivät ole onnellisia ja tarvitsisivat apua. Silloin enkeli viittoo hänelle tietä ja kuiskii hänen sydämeensä kuinka hän voi saada surulliset ihmiset onnellisiksi ja niin kauan kun hän koettaa tehdä parastaan enkelit auttavat häntä ja antavat hänelle voimaa tehdä sitä yhä edelleen. Joskus tapahtuu että tällaiset uhrautuvaiset, hyvät ihmiset lakkaavat yrittämästä eteenpäin ja silloin he tekevät enkelit kovin surullisiksi, sillä he aina odottavat vain tilaisuutta kuinka he voisivat auttaa onnettomia ja saada surulliset iloisiksi ja siksi ovat he aina iloisia kun he näkevät jonkun, joka tahtoo tehdä samoin ja jota he voivat auttaa niin paljon kuin mahdollista. Enkelit eivät milloinkaan ajattele muuta kuin sitä suurta ja jaloa tehtävää, jota Jumala on määrännyt heidän tekemään. Ja useinkin kun asiat eivät mene niinkuin me tahtoisimme, ovat He johtaneet ne toisin vaan meidän parhaaksemme. Tapahtuu, että Jumala tahtoo pikku tytön tai pojan luoksensa, silloin Hän käskee enkelin tuomaan pois maanpäältä tuon pienen tytön tai pojan, ja enkelit tekevät niin koska Jumala on niin käskenyt, ja koska Juma-

la ainoastaan lainaa jokaisen lapsen vanhemmille maanpäällä opetettavaksi ja sentähden ovat lapset aina enemmän kuuluvat jumalalle kun vanhemmille. Isä ja äiti ovat usein hyvin surullisia kun he eivät näe enään lastaan jokapäiväisessä elämässä, silloin enkelit taas koettavat lohduttaa heitä ja sanoa, että heidän lapsensa on onnellinen toisessa maailmassa, mutta vanhemmat eivät aina jaksa kuulla mitä enkelit sanovat.

Suojelusenkelit varjelevat lapsia vaarasta ja pitävät heistä huolta silloin kun ihmiset eivät ole heidän luonaan ja apunaan. Tarina kertoo miten Australiassa kerran eksyivät sisarukset. He harhailivat siellä villissä korkeassa pensaikossa löytämättä tietä kotiin. Isä ja äiti olivat jo hyvin suruissaan etsittyään heitä kokonaista kaksi päivää. Viimein kun he olivat juuri toivonsa menettämässä heidän lapsensa äkkiä ilmestyivät takaisin. "Oi, äiti", huusi pieni poika kun hänen äitinsä sulki hänet syliinsä. "Niin ihana valkea nainen tuli ja otti meitä kädestä ja johti takaisin kotin. Eikä hyvin kauan aikaa sitten Siciliassa oli suuri maanjäristys ja Messinan kaupunki meni melkein raunioiksi, niin enkeli kantoi ruokaa pienelle pojalle, joka oli hautaantunut raunioihin loukkaantumatta, siksi kunnes ihmiset hänet löysivät ja pelastivat.

Haltijat auttavat kukat ja kasvit kasvamaan, aivan samoin enkelit vaalivat kukkaa meidän sydämessämme, ja kun sitä hoidetaan hyvin, kasvaa se ihanaksi ja loistavaksi, sellaiseksi kuin enkelit itsekin ovat. Tiedätkö pieni ystäväni mikä sitä kukkaa kasvattaa? Rakkaus, rakastamalla ja tekemällä hyvää toisille ihmisille, koettamalla etsiä kaikkea kaunista ja hyvää, jota on niin paljon maailmassa, kasvatat sitä ihanaa kukkasta. Sydämen kukka on ihana, niin sanomattoman ihana. Jumala on sen sinne pannut kasvamaan ja meidän tulee vaalia sitä, saadaksemme sen ihanaksi. Voit hiukan kuvitella minkälainen tuo kukka on kun ajattelet jotain kaikkein kauneinta mitä ikinä voi olla, kaikkia kauneimpia kukkia, kaikkia urhoollisempia, uhrautuvampia eläimiä, kaikkia ihmisiä joita enimmän rakastat. Lapsi rakastaa äitiä ja äiti rakastaa lastaan, siinä yksi kaunis kukka kasvamassa.

On sitten äärettömän loistavia ja ihania enkeleitä, jotka johtavat ja hallitsevat kokonaisia kansoja ja kansakuntia, joita

He tahtovat saada toimimaan aina oikein ja totuuden mukaisesti, kulkemaan sitä omaa tietään, jota Jumala on määrännyt heidän kulkemaan maailmassa toisten kansojen joukossa. Englannin sellaista suojelusenkeliä kutsutaan Saint George. Hän on kuin jaloin, totuuden mukaisin, urhoollisin englantilainen mitä voimme kuvitella, ja hän aina toivoo, että hänen kansallisuutensa, jota hän niin paljon rakastaa, tekisi jaloja, arvokkaita, kunnioitettavia tekoja, joista Hänen tulee tehdä selvää Jumalalle. Samoin on kaikilla kansoilla omat enkelinsä, jotka ovat nimitetyt erilaisilla nimillä. Suomellakin on oma Kansallis Haltijansa, josta Pekka Ervast niin kauniisti kirjoittaa. Emmekö tahtoisi Suomen Kansallis Haltijan olevan iloisen ja onnellisena vievän viestit Jumalalle meidän teoistamme vastaedes.

Sitten kun Jumalan suurin ja parhain opettaja tulee Hänen omasta asunnostaan, Hän joka opettaa meitä kaikkia, lapsia ja aikuisia, kaikissa maailman eri osissa. Silloin kun Hän tulee, niin kun Hän on ajasta aikaan kuten maailma menee eteenpäin — ja viipyy meidän kanssamme vähän aikaa Jumalan asunnossa, niin kun Hän aina on meidän kanssamme toisessa, ihanammassa Jumalan asunnossa, missä me asumme öisin ja kuoleman jälkeen. Hänen tultuaan enkelit laulavat niin äärettömän ihanasti, sillä He ovat niin iloisia ja onnellisia meille suodusta suuresta onnesta.

Viime kerralla kun Hän saapui, siitä on nyt lähes 2000 vuotta, syntyi Hän pienenä lapsena Betlehemissä köyhän majatalon tallissa, ja sinä yönä tulivat enkelit taivaasta alas maan päälle ja lauloivat kauniimmin kuin koskaan ennen, sillä He iloitsivat nähdessään Hänet alhaalla maan päällä jälleen meidän kanssamme. Ensimäiseksi enkelit menivät ja ilmoittivat ilosanoman muutamille paimenille, jotka yöllä valvoivat ja vartioivat laumaansa ja myöskin paimenet iloitsivat Hänen syntymästään suuresti. Katsos, pieni ystäväni, Jumala ei rakasta ja opeta ainoastaan meitä ihmisiä, vaan myöskin enkeleitä. Siksi Häntä voikin kutsua enkelien ja ihmisten opettajaksi ja johtajaksi. Mutta tahdonkin kertoa enemmän Hänestä ja miten Hän rakastaa ja opettaa meitä ja miten Hän tahtoo meidän kasvamaan hyvässä ja mitä Hän tahtoo meidän tekemään auttaaksemme Hänen työnsä tarkoitusta.

Maailman opettaja.

Siispä nyt lapset, rakkaat ystäväni, kerron teille kauneimman, rakkaamman ja parhaamman kertomuksen maailmassa.

Niinkun kaikki tiedätte on Jumala kaiken luoja. Hän teki tämän maailman niin ihanaksi jossa me kaikin saamme yhdessä asua. Hän teki sen niin ihanaksi sentähden, että me olisimme onnellisia ja niin ihmeelliseksi sentähden, että me tahtoisimme tietää ja etsiä kaiken ihanuuden ja ihmeellisyyden kaikkialta. Että me oppisimme tietämään että toiset ihmiset, eläimet, kasvit ja kukat ovat täällä asumassa meidän kanssamme ja kuinka me voimme iloita heidän kanssaan, tehdä työtä heidän kanssaan ja löytää hyviä ominaisuuksia heissä, auttaa heitä tekemään sitä mitä he tahtoisivat tehdä ja tulla itse autetuksi heiltä. Juuri tätä Jumala tahtoisi meidän kaikkein enemmän tekemään, mutta joskus eivät ihmiset huomaa sitä pitkään aikaan. Ehkä kysyisit: "miksi ei Jumala sano heille?" Siksi että Hän tietää, että ihmiset oppivat paljon enemmän jos he itse löytävät Hänen tarkoituksensa. Mutta aina Hän toivoo että ihmiset huomaisivat sen pian, sillä silloin he voisivat olla paljon iloisempia ja onnellisempia. Auttaakseen ja opettaakseen meitä Jumala lähettää oppineita lapsiaan tänne asumaan meidän kanssamme, opettamaan ja valvomaan meidän työtämme. Me emme usein heitä näe mutta He näkevät meidän aina ja tahtovat saada meitä kasvamaan Jumalan tahdon mukaan. Tiedätkö miksi He tietävät auttaa meitä niin, vaikka He itse ovat niin ihania ja loistavia ja paljon korkeammalla meitä. Siksi, että He kerran, hyvin kauan aikaa sitten itse olivat samanlaisia kuin me nyt olemme. He kuuluivat Jumalan pikkulasten joukkoon ja asuivat tässä Hänen ihanassa maailmassaan. He tekivät työtä ja opiskelivat ja oppivat kaikki ne ihmeellisyydet joita me nyt koetamme oppia.

Yksi heistä on paljon ihanampi kun kaikki toiset ja Hän on myöskin paljon viisaampi ja ihmeellisempi. Ja koska Hän on niin ihana ja rakastaa kaikkia niin äärettömän paljon, niin Jumala määräsi hänet ihmisten opettajaksi ja koko maailman johtajaksi. Ja niin on tuhansia, tuhansia vuosia paras opettaja asunut meidän kanssamme, rakastanut ja varjellut meitä ja

opettanut meitä aina ihmeellisellä rakkaudellaan ja viisaudellaan.

Hän on meidän kanssamme myöskin toisessa vielä ihanammassa maailmassa, jossa olemme joka yö ja jonne menemme kuolemamme jälkeen. Siellä Hän on kun auringonpaiste, joka loistaa aina ja kaikkialla. Joskus aina silloin tällöin kun ihmiset tahtovat kasvaa hyvässä ylöspäin, Hän tulee tänne, meidän kaupungeissa ja kylissä ja puhuu itse meille, sen sijaan että Hänen sanansaattajansa puhuisivat, samoin kun Hän teki lähes kaksituhatta vuotta sitten. Silloin Hän kertoo meille kuinka voimme enemmän rakastaa, kuinka voimme tulla viisaammiksi, tehdä kaikki paremmaksi ja onnellisemmaksi, ja silloin kaikki ihmiset koettavat tulla hyviksi ja viisaiksi kuten Hän on. Yksin eläimetkin alkavat leikkiä ja linnut laulaa iloisemmin koska Hän on täällä, samoin kun kerroin ennen miten enkelit tulivat ja lauloivat ihanasti maan päällä Hänen tuloaan, sillä He iloitsivat meidän onnellisuudestamme, eikä se ole ihme, sillä katsos, He kaikki rakastavat Häntä niin paljon. Emme mekään voi olla rakastamatta parasta, ihaninta Jumalan lasta maan päällä.

Joskus kun Hän lähettää meille sanansaattajansa me heidät tunnemme, joskus emme. Joskus sinä itse olet Hänen pikku lähettinsä. Milloin ikinä sinä tuot ihmisille ja kaikille olioille Hänen maailmassaan, joita Hän rakastaa niin paljon, jotakin kaunista, yhden kauniin kukan, sydämellisen hymyilyn, ystävällisen sanan, auttavan työn, niin on Hän ne lähettänyt sinun kauttasi. Sillä muistakaamme että kaikki ihanat ja varsinkin heikot olennot kuuluivat erikoisesti Jumalalle ja Hän on Jumalan oma sydän ja hymyily meille. Niin muistakaamme myös, että emme ole aina Hänen sanansaattajiaan ainoastaan ihmisille, vaan myöskin pienille lapsille, eläimille ja kasveille. Muistakaamme että kun Hän oli maanpäällä oli Hän aina hellä ja auttavainen pienille ja heikoille olennoille. Hän käytti ihmeellistä voimaansa juuri heitä siunatakseen ja auttaakseen. Ja vaikka Hän oli suurin ja viisain kuin yksikään ihminen maanpäällä antoi Hän kuitenkin ihmisten mieluummin Hänet julmalla tavalla ottaa hengeltä, kuin että Hän olisi käyttänyt suurta valtaansa omaksi hyväkseen. Hän ei milloinkaan tehnyt mitään ainoastaan omaksi hyväkseen, sillä Hän aina ajatteli

mitä Hän voisi tehdä auttaakseen ihmisiä. Niitäkin ymmärtämättömiä ihmisiä Hän vaan rakastaa, jotka loukkasivat Häntä niin että hän kuoli. Ihmisparat eivät tietäneet ketä he loukkasivat, muutoin eivät he olisi sitä koskaan tehneet.

Kaikki äidit rakastavat kertomusta hänen viime tulostaan ja sinun äitisi kertoo sinulle kauniin kertomuksen siitä mitä Hän teki ja sanoi ollessaan täällä, ja silloin sinä huomaat miten hyvä ja rakastavainen Hän on. Kun Hän viime kerralla tuli tänne, kutsuttiin Häntä Jeesus Kristus, siitä syystä että nimi Jeesus merkitsee vapahtaja, joka tuli meitä auttamaan, Kristus nimi merkitsee vihitty, ja Jumala on Hänet vihkinyt tehtäväänsä johtamaan ja opettamaan ihmiskuntaa. Ennen Jeesus Kristusta on maanpäällä ollut joku toinen Jumalan lähettämä suuri opettaja, mutta Hänet on Jumala sitten kutsunut jonnekin muualle toisiin tehtäviin ja sitten antoi Hän meille meidän rakkaan opettajamme.

Toisissa maissa kutsutaan maailman opettajaa erilaisilla nimillä. Kaukaisessa aurinkoisessa idässä kutsutaan Häntä Herra Maitreya, joka merkitsee veljeyden ja rakkauden Jumala. Mutta kaikkein paras nimi mitä Hänelle on missään annettu, on nimi millä Häntä nimitetään eräässä hyvin vanhassa kirjassa, jossa Häntä kutsutaan "Maailman Sydän". Tiedätkö miksi Häntä nimitetään tällä kauniilla nimellä. Se on sentähden että Hänen sydämensä on niin suuri, viisas ja rakastava, että Hän tuntee ja tietää kaikki mitä elää ja asuu maailmassa, Hän tietää kaikki tapahtumat ja ajatukset. Joskus kun ihminen on hyvin surullinen ja hänestä tuntuu että hän on yksin maailmassa ja että kukaan ei tiedä hänen ajatuksiaan ja tunteitaan, mutta Hän aina ne tietää, vaikka emme voikaan Häntä nähdä on Hän lähellä ja panee käsivartensa ympärillemme ja sanoo "rakas lapseni, rakas pieni lapseni."

Kaikkein parhain ja iloisin asia on vielä kertomatta ja se on se, että jokainen tulee näkemään, että Hän on meidän keskellämme. Sillä Hän tulee takaisin maaanpäälle meitä itse opettamaan, sellaisen sanoman on Hän lähettänyt. Ja Hänen tuloonsa ei ole enää pitkää aikaa, mahdollisesti sinä pikku sisko ja veikko olet silloin kasvanut isoksi kun Hän tulee. Eikö se

ole ihmeellinen aika, rakkaat! Mitä me voisimme tehdä sinä ja minä auttaaksemme Häntä, sillä meidän pitäisi tehdä jotain ennen Hänen tuloaan.

Tänä iltana ennenkun menemme nukkumaan älkäämme ajatelko mitään muuta kun Maailman Sydäntä Jeesusta Kristusta ja sanokaamme Hänelle: "Rakas Jeesus siunaa isää ja äitiä, veljiä ja siskoja, palvelijoita ja kaikkia ihmisiä maanpäällä, pikku mirriä ja kaikkia eläimiä, puita, kukkia, enkeleitä ja haltijoita, siunaa meitä kaikkia ja auta meitä kasvamaan Sinun kaltaiseksesi. Tule luoksemme pian, sillä me kaikki tarvitsemme Sinua."

Hän siunaa meitä aina, mutta Hän pitää siitä niin paljon, että me puhumme Hänelle, ja onhan meille rakasta puhua omalle rakkaalle opetajallemme. Sillä Hän rakastaa meitä enemmän kun kukaan toinen voi rakastaa.

———::———

Uuden ajan aamu.

Nyt on uuden ajan aamu,
Aamu suuri ja kiireisä.
Suur-siivous, aamu melskeisä,
Tää puhdistus on tärkeä.

Nyt löyhä ja huono hylätään
Kaikk' kulunut pois revitään.
Ennakkoluulot tuomitaan,
Uskot vanhat koetellaan.

Valtakunnat maailmassa
Nyt vastoin toisiaan
Tilill' ovat keskenänsä
Sopimassa teoistaan.

Nyt kansa vastoin kansaa
Taistelee voittaaksensa.
Ken heist' pysyy voimassaan
Lopussa on kunniassaan?

Nyt elon myrsky raivoaa,
Kaikk' kaataa, repii, tuhoaa,
Kaikk' maan tasalle tasottaa,
Tulisell' turmioll' hukuttaa.

Myrskyn jälkeen ihana
Aika on alkava rauhaisa,
Aika tyyni ja leppoisa,
Aika suuri ja juhlaisa.

Silloin pyhää vietetään,
Taistoista suurista levätään,
Voimia kootaan, säästetään
Varalle aikaan pyhempään.

Ja elämää uutta aletaan
Uusin innoin ja toimin,
Uusin uskoin ja ihantein,
Uusin mielin ja voimin.

Ah ,aika olet jo auennut
Tulolle Hallitsijamme,
Joka olet Mestarimme
Ja opettaja Herramme!

Emmi Tuura.

——::——

Suru.

Ihmiset ajattelevat tavallisesti katkerasti tuota sanaa.

Siitä sanasta lehahtaa tavallisesti tajuntaamme jotakin kaameaa. Jotakin mustaa, läpipääsemättömän pimeää, nimetöntä synkkyyttä. Eipä ole näin ollen ihme jos katkeruus mielessämme herää kun on surusta puhe.

Kuitenkin kaikitenkin tahtoisin virittää kiitoslauluni sinulle oi — suru! Sillä sinun avullasi olen päässyt koskettamaan tuota henkistä valtamerta. Sitä mahtavaa ainoaa, jonka salaperäisestä kohdusta kaikki olevainen esille kumpuaa. Sitä, jonka henkäys on uhrautuvaa rakkautta, luova voima olemuksia kutovaa tulta ja järjestämiskyky puhdasta häikäisevää valoa. Noita elämän yksinkertaisia, salaperäisiä ja juhlallisia alkusyitä olen saanut vilahdukselta nähdä ja ymmärtää sinun avullasi tumma ja pelottava suru. Toiset sinua pelkäävät, väistävät, kammovat, — minä en enään! Minä kiitän sinua ja kunnioitan, sillä sinä olet opettajani. Se joka sanoi: "voi sinuas, suru, kuinka olet itsekäs! Miksi et ole ilon kaltainen, joka on niin epäitsekäs" se sanoi sinun molemmat puolesi. Se paljasti sinun. Läpäisi läpitunkevalla katseellaan olemuksesi ja löysi lähdesuonen ikuisesta elämän virrasta. Näki vastakohtien laineiden takaa totuuden.

Sinä olet pettämätön ystäväni, oi suru. Sillä aavistan opetuslapsenasi ollen sinun isällisen huolenpitosi oppilastasi kohtaan. Sinä tahdot johtaa oppilaasi epäitsekkääseen totuuden elämään. Sillä mitä synkempänä luokseni tulet sitä mustemman itsekkääksi huomaan toimintani tai suunnitelmani silloin kun sinusta säteilevä tuskan kirpeys leikkaa poikki tapojen ja tottumuksien kiinnipitävät köydet ja Olympian kotkan tavoin kantaa minut ilon ja elämän luo jälleen.

Maailmaa sanotaan surun laaksoksi. Sinun laaksoksesi! Mutta sinähän tahdotkin johtaa laaksossa olijoita ylös vuorelle jossa on raikas ja keväinen ilma ja josta näköala joka puolelle on hurmaavan laaja! Me laaksossa olijat emme kaikin vielä huomaa tarkoituksesi suuruutta ja ylevyyttä. Et ole vielä voinut kaikkia edes vilaukseksi vuorelle kohottaa.

Mutta sinähän jatkat työtäsi yhä edelleen, ajasta aikaan. Moninaiset, opettavat toimintamuotosi ovat yhtä uupumattomat ja loppumattomat kuin luonnon pyörät.

Tahdothan olla yhä edelleenkin yhtä pettämätön ja varma opettajani ja ystäväni?

En sitä epäilekään!

Tiedäthän että rakastan elämää. Tuota aina kuohuvaa ja moninaista. Haluan heittäytyä sen iloisten laineiden loiskinaan. Tällöin kuten muistat urkenen joskus liika pitkälle, kauas kuilujen partaalle jossa valo himmenee. Tule luokseni silloin ohjaajakseni, opettajakseni. Aivan kuten ennenkin, silloin ja silloin — ja silloinkin!

Ja miksi et tulisi?

Tietysti sinä tulet!

— — —i.

———::———

Oi, milloinkahan ihmiset viimeinkin oppivat, että jos kerran Suuri Uskonto niin voimakkaasti teroittaa uskon välttämättömyyttä niin ei se tapahdu ainoastaan siitä syystä, että usko johtaa tulevaiseen elämään, vaan ettei ilman uskoa ole mitään ylevätä tässäkään elämässä. Usko on jotakin viisaampaa, onnellisempaa, jumalallisempaa kuin mitä maan päällä näemme. Taiteilija kutsuu sitä ihanteeksi, pappi uskoksi. Ihanne ja usko ovat samoja käsitteitä. (Bulver Lytton.)

Taivaalliset Järkiolennot näyttäytyvät ja antavat itsestään tietoa kaikkein vapaimmin hiljaisuudessa ja yksinäisyyden rauhasas. Sentähden tarvitaan pieni huone eli salainen kammio. (Rabbi Salomon.)

On kohtuullista että me, jotka pyrimme nousemaan tällaiseen korkeuteen ensin koetamme jättää taaksemme lihalliset halut, aistimien heikkoudet ja aineeseen kuuluvat intohimot; toiseksi, että opimme millä keinoin voimme nousta puhtaan järjen kynnykselle ja yhtyä ylempiin valtoihin, joita ilman emme voisi oppia salaisten asioitten viisautta eikä sitä maagiaa joka saa aikaan todellisia ihmeitä. (Tritemius.)

Se on ilmassa.

Ja sieltä se tunkee esille kaikellaisissa ilmiöissä. Mikä? Kansanvaltaisuus. Jos sitä lähtee ajattelemaan miltä kannalta tahansa niin siitä ei pääse yli eikä ympäri. Voidaan epäillä kyllä, mutta se ei siitä parane.

Jos koetamme olla puhtaita punaisia ja keskittää itsemme siihen että työ ja työläinen on oikea hallitsija tässä maailmassa eikä kukaan muu; niin joudumme eritellessämme sitä käsitettä, jonka sana työ ja työläinen mieleemme johtaa, omituiseen sekamelskaan, sillä työtä on ruumiillista sekä henkistä joista kummatkin ovat tuiki tarpeellisia ja työläisiä ovat siis kaikki jotka jotain tekevät. Taiteilija, tiedemies, pappi, kauppias, tehdastyöläinen ja maanviljelijä, työläisiä kaikki tyyni! Jos tahdomme jakaa nuo työläiset kahtia sanomalla toista osaa porvareiksi ja toista työläisiksi niin joudumme taistelemaan itseämme vastaan, sillä porvarien luokkaan meidän täytyy asettaa silloin kaikki henkisen työn tekijät ja mitäpä olisi sitten se henkisyys josta kuitenkin niin mielellämme puhumme? Jos taas tahdomme jonkun työlajin kohottaa muita korkeammalle niin silloin terroriseeraamme kaikki toiset työlajit ja olemme sangen lähellä mielenvikaisuusastetta. Tuosta sekavuudesta ei meitä pelasta muu kuin kansanvaltaisuus, joka tunnustaa ja antaa arvon kaikelle, asettaen ne omalle tilalleen.

Jos tahdomme olla puhtaita uskovaisia ja keskittää itsemme siihen että usko ja uskominen on ainoastaan arvokasta tässä maailmassa, niin tulemme siihen ehdottomaan vakaumukseen, että usko ilman töitä on kuollut ja että elävä usko ilmenee toiminnassa. Tämä johtaa meidät sekavuuteen tahtoessamme määritellä sitä minkälainen olisi oikean uskovaisen toiminta. Tästä sekavuudesta pelastaa meidät kansanvaltaisuus, sillä se lähtee siitä perusteesta, että kukin palvelee Jumalaa omalla toiminnallaan. Toimintaan johtaa itsekutakin hänen oma sisäinen uskonnollinen tekijänsä ja toimintansa on siis Jumalan palvelusta.

Jos tahdomme olla valtioviisaita niin meidän täytyy ottaa

huomioon sama seikka, sillä valtioviisas ei ole viisas jos hän jättää huomioon ottamatta minkälainen on se ihmisjoukko joka valtioon kuuluu. Mutta antaen mielipiteiden ja pyrkimysten tulla esille hän voi helposti saada niistä oman ohjaavan viisautensa.

Teosofiselta kannalta asiaa katsoessamme tulemme samaan tulokseen. Teosofit sanovat omien määritelmiensä mukaisesti että elämme viidennen rodun nousuaikaa. Numero viisi heidän käsityksensä mukaan edustaa suuremmassa määrässä yksilöllistä individualiteettia. Sitä kehitysjärjestelmää jossa yksilö omintakeisesti voi päästä tietoiseen kosketukseen henkimaailman mahtavien todellisuuksien kanssa. Edellisissä järjestelmissä, kuten kolmannessa tulivat personallisuudet kosketukseen noiden voimien kanssa kuninkaiden ja pappien kautta ainoastaan, Neljännessä sukujen kautta. Henkiset kyvyt siirtyivät isältä pojalle sukupolvesta toiseen. Nyt viidennessä täytyy jokaisen yksilökohtaisesti ponnistaa päästäkseen kosketukseen. Senpätähden nähtävästi suvut ja heimot ovatkin muodostuneet kansallisuuksiksi, jotka, nimittäin kansallisuudet, eroavatkin suvuista ja heimoista ainoastaan siinä, että ne kysyvät enemmän yksilöllisyyttä kun suorastaan veriheimolaisuutta.

Ei vaimo vastuus ole mieehstään, ei miesi vaimostaan.

Tältäkin kannalta katsoen valkenee yhdellä iskulla mitä merkitsee kansanvaltaisuus ja mitä tarkoittaa maailman kansanvaltaisuudelle turvalliseksi saattaminen

Se on siis ilmassa, me saamme sen kiinni oikeassa muodossaan jos vaan pystymme ottamaan. Se on ajan henki, kehä jonka yli emme näe. Riippuu siitä kykenemmekö toimintamme asettamaan sen mukaiseksi. Jos osaamme, olemme oikein valinneet. Jos emme se musertaa meidät.

— — —i.

———::———

Ihmisen ensimäinen vihkimys tapahtuu haltioissa. Unista alkaa kaikki ihmistieto, unissa laskeutuu yli mittaamattoman avaruuden ensimäinen heikko silta hengen ja hengen välille, tämän maailman ja tuonpuoleisten maailmoiden välille.

(Bulver Lytton.)

Hääpuhe

(Pidetty 12-29-18)

Onnelliset nuoret!

Se kaipaus, se ikävä, mikä asuu kunkin nuoren miehen ja naisen rinnassa, vasta silloin lakkaa, kun tuon kaipaamamme henkilön olemme löytäneet ja omaksemme voittaneet. Sen ilon, sen onnen, jota jo varhaisesta nuoruudesta olemme itsellemme kuvitelleet, saavutamme vasta oman rakastettumme rinnalla. Pysyvä sydämen ja mielen rauha maailman myrskyisiä aaltoja purjehtiessamme löydetään parhaiten hiljaisessa, onnellisessa kodissa. Koti, oma koti, on se satama, johon me itsekukin koetamme ja tahdomme purtemme ohjata.

Ihminen, mies ja nainen, ovat kuvat jumalasta. Se tahtoo sanoa hyvin paljon! Se sanoo ensinnäkin sitä, että meidän henkemme on kuolematon, me elämme ijankaikkisesti kuten jumala elää. Me elämme kehittyäksemme, kasvaaksemme, tullaksemme aikakausi aikakaudelta paremmiksi, jalommiksi, täydellisemmiksi, tullaksemme lähemmäksi esikuvaamme jumalaa.

Jumala ,isä, hän se kerran hengen antoi, hengelle myös tämän ruumismajan, ikuisuus on elämämme, taivaan onni määränämme!

Me ihmiset olemme kaikki oppilaita elämän koulussa. Jos me elämän kirjaa hyvin ja ahkerasti tutkimme, niin me opimme paljon hyviä asioita, me kehitymme, ja silloin on suurella opettajallamme, taivaan jumalalla, meistä iloa. Jos me opimme oivaltamaan oikein oman asemamme yhteiskunnassa ihmisinä ja kansalaisina, niin me tahdomme ensinnäkin täyttää ihanteitamme kodin piirissä ja sitte niin paljon kuin mahdollista on, myöskin kodin piirin ulkopuolella.

Koti, oikea ja onnellinen koti, on oleva se keskusasema johon päähuomiomme on kohdistettuna, jonka katon suojassa teemme ne suunnittelut ja päätökset jotka elämällemme ovat suurimmasta merkitykesstä. Hyvän kodin henki on virikettä antamassa, innostamassa ja kannustamassa meitä ahkeruuteen, hyvyyteen, kauneuteen, totuuteen, jalouteen ja veljeyteen. Siksi, että kodissa rakkaus on vallitsemassa. Kodin jäsenet, per-

heen jäsenet, koettavat itsekukin rakkauden käskyt täyttää, ja senpä vuoksi rakkauden hedelmät myöskin tulevat näkyviin.

Onnellinen mies onnellisen naisen rinnalla, onnellinen nainen onnellisen miehen rinnalla rakastaa elämää. Ja sen tähden elämä voi muodostua heille siksi, mitä he rohkeimmissakin mielikuvituksissaan ovat osanneet uneksia. Ilon ja onnen aurinko ei milloinkaan pakene niin synkän pilven taakse, ettei se sieltä uudelleen esille tulisi.

Ainoastaan harvoille on suotu alituista päivänpaistetta. Elämän taivaalle voi ilmestyä mustia murheen pilviä, ne saattavat surua, kyyneleitä, mutta henkemme ne kirkastavat. Tosirakkaus voittaa suuriakin vastuksia. Jos rakkauden ruusunkukkia muiden tielle siroittelemme, niin itsekin niitä omalta polultamme löydämme.

Jos joskus siis elämämme tiellä tulemme jyrkkiin vastamäkiin tai sitte huomaamme kadottaneemme tien ja edessämme on kiviröykkiöitä tai myrskyn kaatamia sortopuita, niin kaikkien niiden yli voimme kulkea ja taasen tulla tielle. Näkömme vaan tarkistuu, esteet jäntereitämme vahvistavat, vastoinkäymiset mieltämme karaisevat. Elämä päivä päivältä käy meille arvokkaammaksi, me rakastamme sitä, me nautimme siitä.

Ja rakkauden harsoon kiedottuina me vihdoin elämämme iltana katoamme taivaanrannan taakse, kuten aurinko katoaa rusottavan kultapilven taakse.

Me katoamme noustaksemme jälleen uuden aamun tullen. Me taitumme, kuten kukka taittuu, surkastumme syksyllä talven tullen, taasen keväällä virotaksemme, puhjetaksemme uuteen kukkaan. Ihmislapset ovat kuni kukat kukkatarhassa, he ovat taivaallisia kukkia istutettuina maahan. Kaksi ihmislasta, kaksi kukkaista tavoittelevat toisiaan, läheten lähemmäksi. He taipuvat yhteen tullakseen kosketukseen toistensa kanssa. He tekevät sen Luonnon, jumalan vaatimuksesta. Ainoastaan rinnatusten heidän terälehtensä ihanimmin loistavat, ainoastaan vierekkäin ollen he tuntevat elämän elämäksi. He sylitysten nauttivat elon onnesta ja heillä on oikeus siihen.

Monien velvollisuuksien ohella tarjoaa elämä niin paljo oikeuksia, oikeuksia oman onnemme täydellistyttämiseksi. Miten hyvin me itse puolestamme osaamme suhtautua velvollisuuk-

sien ja oikeuksian jaoitteluun, siitä riippuu tosimenestyksemme elämässä. Elämä on kaiken kaikkiaan hyvin vakava ja paljo maltillisuutta, paljo neuvokkaisuutta kysytään sen monipolvekkeisia polkuja kulkiessa.

Joskin elo kahdelle rakastavalle kuvastuu kuin kuutamotanssi laulun helkkyessä, harpun helistessä, niin se kokonaisuudessaan on: taistelua, taistelua ei vain rakkauden, vaan myöskin järjen sota-aseilla.

Toivotan morsiusparille hyvää uutta vuotta, onnea ja taivaan siunausta!

Fred.

———::———

Hypnoottinen mediumistisuus.

Kirj. Lyman E. Stowe.

(Suomennos)

Vuosien 1896—1906 välillä käytti Psyykillisten tutkimusten Yhdistys minun huonettani luentohuoneenaan. Koetimme päästä niin syvälle kuin mahdollista Occultismin salaisuuksiin sen kaikissa haarautumisissaan. Minulla oli käytettävissä kaksi hienointa hypnoottista mediumia mitä olen koskaan tavannut, Harry N. ja Otis O. nuoria miehiä kumpikin, 18 vuoden ikäisiä. Heidän kykynsä erosivat toisistaan hieman. Harry oli parempi selvänäköisyydessä ja Otis parempi fyysillisissä näytteissä.

Se oli yksi tutkija kokous kun oudommat occultiset tapaukset joita vielä koskaan elämäni aikana olen kokenut ilmestyivät. Tahi oikeastaan oli kokonainen viikko jota ne pitivät hallussaan. Planeetat olivat miltei koko tuon ajan ilmamerkeissä, jotka luulen olevan suotuisia semmoisille ilmiöille. Kokouksessa oli läsnä monta huomattavaa ajattelijaa, ja me opimme monta hypnotismin ja spiritismin välistä uutta suhdetta. Kun mediumimme olivat kahta eri suuntaa edustavia tuli luonnollisesti näiltä molemmilta vastaavilta suunnilta ilmiöitä esille. Mutta niiden kuvaaminen tekee sen selväksi.

Meidän onnistui saada kummankin mediumin heidän hyp-

noottisessa tilassa ollessaan tuntemaan olevansa eri ilmavyöhykkeissä, joten Harry oli kuumassa vyöhykkeessä ja oli poimivinaan hedelmiä riisuen tämän tästäkin liikoja vaatteita päältään ja hikoillen kovasti; kun sen sijaan Otis oli samalla aikaa kylmässä vyöhykkeessä jäiden keskellä ja paleli hirveästi haalien päälleen vaatteita joita Harry pois heitti. Hänen kätensä olivat niin kylmät että niitä oli ihan epämiellyttävä pidellä, vaikka lämpö huoneessa oli aivan tavallinen meille toisille. Kummallakaan pojalla ei ollut toisensa tilanne selvillä.

Meillä oli kuten sanoin koko viikon ajan tämmöisiä outoja ilmiöitä, ja henget osoittivat voivansa laskea yhtä helposti leikkiä kun saada aikaan vakavampiakin ilmiöitä. He todistivat että he voivat kirjoittaa kirjoihin jotka olivat taskuissamme, siepata pelinappulan pois pelipöydältä meidän pelatessamme ja tuoda sen jälleen takaisin kun olimme sen tilalle hankkineet jäljennöksen. Yhdessä tapauksessa, aivan selvällä päivän valolla, minun pyynnöstäni lampun varjostin joka oli korkealla hyllyllä, johon ei kukaan lattialta ylettynyt, siirrettiin paikoiltaan jonkun matkan päähän. Tämän näkivät kaikki läsnäolijat.

Yksi outo temppu jonka Otis teki usein oli semmoinen, että hän heittäytyi käskystämme matolle pitkäkseen ja oli siinä asennossa tarkalleen niin monta minuuttia tahi sekunttia kun hänen käskettiin siinä olla, koskaan erehtymättä. Oli aivan mahdotonta kellenkään saada häntä siitä pois ennen aikojaan. Kysyessäni häneltä mistä hän tietää ajan niin tarkkaan, sanoi hän että hänellä on kello koko ajan edessään. Kysymykseen kenen kello, vastasi hän, omani. Mutta eihän sinulla ole kelloa, huomautettiin. Ei, mutta minulla on kello edessäni kaiken aikaa, oli vastaus. Kenen kello hänellä oli? Tahi oliko se ainoastaan kuviteltu kello? Kuinka tahansa, se kuitenkin tiesi ajan aivan täsmälleen.

Kokouksen kestäessä ehdotti joku jäsenistä että koettaisimme saada henkiä luoksemme, mutta kun meillä ei ollut transsi-mediumia emme luulleet sitä mahdolliseksi. Joku ehdotti että koettaisimme niiden avulla joita meillä oli. Me teimme niin ja seuraavalla tuloksella.

Asetin Harryn vasemmalle puolelleni ja Otis'en oikealle. Huoneessa oli läsnä tällöin 18 henkilöä. Sanoin Harrylle:

Harry, haluan että tuot jonkun hengen luoksemme. — Kuinka voin sen tehdä? sanoi hän. — Sinultahan on äskettäin kuollut sukulaisesi Clara, sanoin eedlleen, ajattele häntä lujasti, kutsu luoksesi ja pyydä hänen tuomaan luoksemme joku hengistä.

Muutaman minuutin kuluttua alkoi Harry puhua jonkun kanssa, kun kysyin häneltä kenen kanssa hän puhui, vastasi hän puhuvansa Claran kanssa. Vähän ajan perästä rupesi hän itkemään. Kysyin miksi hän itki. Hän vastasi Claran syyttävän häntä siitä, ettei hän ollut hänen hautajaisissaan, vaikka se oli kerrassaan mahdotonta, sillä hän oli siihen aikaan pois kaupungista. Nyt sen sijaan että olisin sanonut Harrylle kuten tavallisesti kuuluu, sanoinkin Claralle: Clara, et saa sanoa Harrylle semmoista joka saa hänet itkemään, sano ennen jotakin hauskaa. Hetken perästä Harry rupesi nauramaan. Kun kysyin syytä siihen, vastasi hän: se on jotakin kahdenkeskistä Claran ja minun välillä, enkä välitä sanoa mitä se olisi. Enkä sitä häneltä vaatinutkaan. Moni voi sanoa, että se on ristiriidassa sen yleisen käsityksen kanssa että hypnoottisen subjectin itsenäisyys on kokonaan poissa. Niin, se onkin käsityskannan kanssa ristiriidassa, sillä kuten tästä käy ilmi ei subjectini totellut minua, käskijäänsä, vaan henkeä, jota minä en edes nähnyt.

Hyvä on — sanoin — sano Claralle, että hän tuo jonkun hengen luoksemme. Harry vastasi, että eräs mies on saapuvilla joka haluaa puhella. Selitä minkä näköinen se on, pyysin. Hän teki niin, mutta kukaan läsnäolijoista ei tuntenut kuka se olisi. Käskin Harryn kysyä mikä hänen nimensä oli. Heti Harry kääntyen minuun sanoi: hänen nimensä on James Fisher ja hän haluaa puhutella Mr. Stowe'a. Kuultuani tämän sanoin näkymättömälle: Jos olet se James Fisher joka oli vanhemman veljeni koulutoveri ja joka eräässä spiritistisessä istunnossa äitini talossa useita vuosia sitten lupasi jos kuolee tulla ilmoittamaan jollain tavalla siellä puolella olostaan jonkun niiden silloin läsnäolleiden luo. Jos olet siis se sama, niin lyö pöytään niin monta kertaa kuinka monta vuotta on kulunut kuolemastasi. Kun olin saanut vaatimukseni tehdyksi seurasi pöytään kymmenen lyöntiä, pöytään johon ei meistä kukaan ylettynyt koskettamaan, kuin myös otti jonkun aikaa ajatella ennenkuin pää-

sin varmuuteen että lyönneillä ilmoitettu vuosimäärä oli oikea.

Läsnäolijat nyt innostuneena asiaan halusivat saada tietää josko henki voi omasta tahdostaan palata sanomaan sanottavansa milloin vaan, vai täytyykö hänen odottaa sopivaa tilaisuutta siihen. Kysykäämme sitä Mr. Fisheriltä, sanoin. Mutta kun käskin Harryn kysyä sitä Mr. Fisheriltä sanoi hän, että Fisher on keskustelussa jonkun kanssa eikä hän halunnut keskustelua häiritä. Koetin pakoittaa Harrya sanomalla, että Mr. Fisher on täällä puhumassa minulle ja hän vastaa oitis kun kysyt. Se oli kuitenkin aivan turhaa, sillä en voinut pakoittaa Harrya kysymään sitä Mr. Fisheriltä vaikka hän olikin minun hypnoottinen subjectini jonka yli minulla olisi pitänyt olla valta.

En kiinnittänyt huomiotani ollenkaan Otis'een koko ajalla, kun hän yhtäkkiä alkoi puhua ja kuten ensin luulin, jollekin huoneessa olijalle, kunnes kysyin: Otis, kelle puhut? Minä puhun Mr. Fisherille, vastasi hän. Etkö kuullut minun käskevän Harrya pyytämään Mr. Fisherin puhumaan minulle, kysyin. En, sanoi Otis, missä on Harry? Harry istuu minun vasemmalla puolellani, sanoin. Sitte kysyin Harryltä josko hän huomaa missä on Otis En, vastasi Harry, missä hän on? Sanoin: Harry, tässä istuu Otis minun oikealla puolellani. Otis, tässä istuu Harry minun vasemmalla puolellani. Heti huomaisivat he toisensa ja miltei yhdestä suusta toisiltaan ihmetellen kysyivät: Halloo, milloinka olet tänne tullut?

Se oli ihmeellistä, sillä siinä oli sillä hetkellä ainakin kolme maailmaa aivan lähellä toisiaan ja kuitenkaan ne ei olleet kuten huomaamme ihan välittömässä yhteydessä keskenään. Tämä mielestäni toteaa sen, että elämä on mielentila, tajuntatila.

———::———

Ihminen ei ole silti oppinut vaikka hän paljon puhuu. Ken on kärsivällinen, vihasta ja pelosta vapaa, häntä kutsuttakoon oppineeksi. (258 värssy Dhammapada.)

Epäitsekkyys on rohkeuden korkein huippu ja jokainen tulee elää maailman yleisen hyvinvoinnin eteen eikä oman yksilöllisen suurentelemisensa vuoksi. (A. W .Lawson.)

Huomioita sieltä ja täältä.

Tämän vuoden Azoth tammikuun numerossa kirjoittaa "Soihtujen kantaja" mieleenpantavia sanoja. Sanat ovat omistettu "Ikävöivälle" (To the Aspirant).

"Täyttymyksen päivä lähestyy. Ja katso, oudot merkit, vertauskuvat ja tapaukset seuraavat toisiaan, sekoittaen tietämättömän, mutta vahvistaen niitä jotka lapsen luottamuksella ovat kääntäneet silmänsä suoralle vaikkapa kaidalle totuuden tien portille.

Suuren harhan ärjyvä ääni tekee voitavansa pei'tääkseen tietämättömyyteen salaisen pyhän tulen joka ulkonaisten temppelien alla ja takana piilee. Se koettaa sen tukehduttaa itsekkäisyydellä, vihalla ja viekkaudella. Huomaatko suurten kaupunkien synkät varjot miten ne uhmailevat itse auringonkin valoa! Sen mustat seinät sen värisevät ihmisolennot. He eivät huomaa vienoa rakkauden parantavaa kristallikirkasta virtaa joka yhä voimakkaammaksi varttuen pelastavana lähenee. Pidä uskosi hereillä! Olemme varjojen laakson läpi kulkemassa valoisampaan maahan. Älä pelkää kuoleman varjon maan kauhuja. Isäsi joka tietää mitä tarvitset ja kaipaat on näkymättömänä sivullasi. Se joka rakastaa ja seuraa sinua kaikissa askeleissasi. Hänen kätensä on lähellä, käy kiinni tarjottuun käteen.

Ole uskollinen ja odota rauhassa."

Minä voisin nimitellä vähintäin 50 yliopiston professoria Englannista ja Amerikasta, — sanoo tunnettu englantilainen kirjailija Sir Conan Doyle eräässä kirjoituksessaan "New York American'issa" — jotka ovat todistajia spiritismin totuudesta, mutta en halua alentaa yksinkertaisen kansan mieltä, sillä he ovat pitäneet sitä uskoa yllä aina. Kuitenkaan se puoli jonka tavallinen kansa näkee spiritistisissä ilmiöissä ei ole tieteellinen, vaan uskonnollinen. Minua taas ei meillytä eikä mieltäni kiinnitä niinkään paljon sen uskonnollinen kuin tieteellinen puoli. Jos esimerkiksi näen esineen liikkuvan ilman halki en välitä siitä paljoakaan. Mutta jos saan selville, että henkinen voima

on tuon liikunnon takana kiinnittää se mieltäni aika tavalla, sillä edellyttäähän se että kokonainen elämä on sen takana.

Niin, minä olen sangen paljon ja vakavasti kiintynyt tämmöiseen, ja olen päättänyt matkustaa kaupungista kaupunkiin niin kauas kun voin selittämään tätä, ei kääntämään nurin ihmisten uskonnollisia käsitteitä, vaan täyttämään sen paikan selityksillä jonka uskonto jättää tyhjäksi, sillä tavallinen kristinusko ei selitä mitä tapahtuu kuoleman jälkeen, ja jos jokin kohta sen opetuksissa viittaakin siihen, on se sangen ontto ja tyhjä. Meidän täytyy valmistua todistamaan se todeksi myöskin tieteellisesti eikä ainoastaan uskoa siihen.

Minulle on sanottu, että olen nyt täynnä ensi innostusta. Kuitenkaan ei ole niin asian laita. Se oli vuonna 1886 kun siihen ensiksi innostuin. Kuitenkaan en ollut siihen tarpeeksi vielä kasvattanut itseäni että olisin voinut täysin ulkomaailmalle esiintyä ennenkuin sota puhkesi raivoamaan. Kun se tuli, näin parhaaksi tarttua käytännöllisempiin toimiin kun filosoofisiin. Sota vaati sitä, enkä vastustanut sen kutsumusta, vaan antauduin niihin toimiin, johon se kutsui. Mutta tämän kestäessä sain uusia kokemuksia jotka vahvistivat minua edelleen.

Ilman minkäänlaista pyyntöä olen saanut tietoja tuolta toisesta maailmasta. Kuinka minä olisin voinutkaan muuta tehdä tuommoisten tapausten sattuessa kun todeta niitä eri paikoissa ja erilaisten todistajien läsnä ollessa.

Entisiltä vanhan ajan profeetoilta vaadittiin "todisteita" siitä että he olivat päässeet kosketukseen ylifyysillisten voimain kanssa, ennenkuin heidän sanojaan uskottiin. Nämä tiedonannot toisesta maailmasta ovat semmoisia, ne ovat todisteita. Jos esimerkiksi Raymond Lodge voi antaa tiedon valokuvasta joka saapuu Englantiin ja joka jälkeenpäin todistetaan tapahtuvan ihan niinkuin on sanottu, niin antaa se järjellisen uskon meille, että tiedonanto on totta, j. n. e.

Minulla ei tässä ole tilaisuutta todistella hyvin pitkälle, vaan kehoitan tämän lukijaa tutustumaan mikäli mahdollista spiritismiä käsittävään kirjallisuuteen ja hän tulee huomaamaan, että maailma on maailman sisällä. Eikä se ole suurestikaan eristetty tästä, vaan välisilta on olemassa, joka rakentuu ehjemmäksi päivä päivältä.

"Illumined, on to larger life I go;
Content, because **I know.**"

Nuo runosäkeet on kirjoittanut usealle Amerikan suomalaisellekin tunnettu naisrunoilija Ella Wheeler Wilcox. Ne ovat loppusäkeet pitemmästä runosta "Valaistunut" (Illumined) jossa hän kertoo siitä mahtavasta tunnelmasta jonka kokemusperäinen tieto tietoisesta elämän jatkuvaisuudesta kuoleman jälkeen on hänelle tuottanut.

Moniin ystäviensä kysymyksiin jotka aiheutuivat tuon runon julkaisemisesta vastaa hän julkisessa kirjeessään seuraavaan tapaan:

Seuraten semmoisia esimerkkejä ja menettelytapoja psyykillisessä tutkimuksessa kun Sir Oliver Lodge, Cesare Lombrosco, Sir Alfred Turner, prof. Hyslop, Conan Doyle ja muut, jotka kaikki ovat tunnustettuja tuon lohduttavan totuuden tunnustajia, olen muutamien kuukausien kärsivällisen etsinnän jälkeen saanut täydellisen vakuutuksen kuoleman jälkeisen elämän varmuudesta kuin myöskin siitä, että he voivat olla tietoisessa kosketuksessa meidän kanssamme.

Nämä kokemukset muuttivat maailmani minulle ahtaasta aidatusta erämaasta esikartanoksi kunniakkaaseen elämään. Ne ryöstivät kuolemalta hirmun ja haudalta kauheuden. Olen vakuutettu, että elämme mahtavampien tieteellisten uudistusten aattona mitä vielä tunnetaan. Olkaamme odottavalla kannalla, ja niillä joilla korva on kuulkoot mitä tapahtuu.

Näiden vakuutusten johdosta tulee uudelleen ja uudelleen mieleen miten kehitys tekee työtään järkähtämättömällä varmuudella. Nyt ei enään tule mieleen kellenkään ajattelevalle ihmiselle väittää mahdottomaksi esim. "auran" olemassaoloa, tuon psyykkisen ilmapiirin eli vyöhykkeen joka ympäröipi ihmistä. Päinvastoin tuntuu jo muutamien mielestä vanhalta asialta puhua siitä todistuskokeesta jonka avulla tohtori Kilner vuonna 1911 näytti tuon valovyöhykkeen kelle hyvänsä. Koe on sangen yksinkertainen. Tavallinen lasi sivellään kemiallisella liuoksella jonka nimi on "Dicyanin" ja sen läpi sen näkee jokainen jolla on terveet silmät. Niinpä niin, se tuntuu vanhalta nyt koska miltei kahdeksan vuoden ajan on kokeella toteen

näytetty sen ehdoton olemassa olo, mutta kuinka toisin olikaan sitä ennen!

Sama on laita monien muiden tämän laatuisten seikkain! Jos me luemme tahi kuulemme selityksen siitä miltä näyttää se tapaus syrjältä katsojalle jota kuolemaksi kutsutaan, tuntuu se omituiselta ja epäilyttävältä, vaikkei se sitä ensinkään ole. Se tuntuu ainoastaan niin kauan semmoiselta kunnes ei sitä ole siten todistettu, että sen voi kuka tahansa tuon kokeen avulla huomata.

New Yorkin Psyykkisen seuran jäsen Hereward Carrington sanoo eräässä kirjoituksessaan: Selvänäkijän silmälle näkyy kuoleman tullessa henkilön pään yläpuolella olevaan psyykilliseen ilmakehään ilmestyvän vilkasta liikehtimistä. Tuo liikkuva sumu laajenee yhä laajemmaksi sitä mukaa kuin ruumiin kylmeneminen nousee jaloista ylöspäin. Se on laajimmillaan kun kylmyys on noussut sydämen kohdalle. Kun kylmyys nousee päähän asti, välähtää kummasti tuossa psyykkisen pilven keskuksessa ja siihen ilmestyy kuolevan henkilön pään muoto. Sen jälkeen alkaa tuo valosumu muodostua yhä edelleen muodoltaan aivan saman muotoiseksi kuin kuolevan ruumiin muu muotokin on kaikin puolin, kunnes se pään kylmetessä on saanut aivan tarkkapiirteisesti saman muodon kun hänen fyysillinen olemuksensakin on ollut, ollen ainoastaan hienolla sumulangalla ruumiinsa kanssa kosketuksessa siitä kohdasta josta päämme on lapsena "avonainen", kuten sanotaan, sitten katkeaa sekin ja henkiruumis on vapaa fyysillisestä.

Keskustelu kuolleitten kanssa kenties pian mahdollinen. Luennossa 2 p. helmik. Krotonan temppelissä, Hollywood, Cal., luennoi tohtori Frederick Finch Strong edelläolevasta aineesta. Hän selosti miten eräs Amerikan sotilas ennen lähtöään laitti langattoman vastaanottolaitteet äitinsä asuntoon ja yhdisti ne telefooniin. Mies sitte kaatui rintamalla ja äiti sai samalla hetkellä tiedon asiasta pojalta itseltään.

Tri Strong näytti kokeella miten sähkövirran ilman kautta johtamalla voi sytyttää sähkölampun palamaan sitä vaan vähän tärisyttämällä ja selosti että tiedemiehillä tulee olemaan nyt selvitettävänään haudan takaisten ilmoitusten vastaanottaminen

täällä elävien asunnoissa. Hyvin lähellä ollaan sitä aikaa, sanoi hän, jolloin saadaan suurimmatkin materialisti-epäilijät uskomaan että varmasti on olemassa elämä kuoleman, ruumiillisen kuoleman jälkeen. — F.

Meille kaikille tuttu teosofisen liikkeen etumies C. W. Leadbeater puhuessaan Uudessa Zeelannissa viime vuonna syyskuussa, lausuu sodasta ja sen tarkoituksesta mieleenpantavia seikkoja. Hän sanoo:

"Oikeastaan kaikkina aikoina, aina siitä asti kun olemme ihmisiksi tulleet on käynyt taistelu hyvän ja pahan välillä meidän keskuudessamme. Se käy sekä meidän sisällämme kuin myöskin ulkopuolellamme. Tavallisessa elämässä tämä taistelu tapahtuu kahdella taholla. Personallisesti me huomaamme, että meidän täytyy jatkuvasti taistella meidän alempaa luontoamme vastaan. Vaikkapa tuo alempi luonto ei olekaan meidän oikea itsemme ollenkaan, niin me huomaamme että jos haluamme kasvattaa itseämme hyvässä niin asettuu se tiellemme ja meidän täytyy jatkuvasti ponnistaa että hyvä meissä kasvaisi. Toiseksi meidän täytyy kun otamme yhteistoimintaan osaa toisten kanssa asettua puollustamaan jatkuvasti hyviä tapoja ja vastustamaan pahoja. Me haluamme asettua yhteistä hyvinvointia ja edistystä puollustamaan tauteja ja muita ruttoja vastaan. Me myönnämme että edistys, kehitys keskuudessamme on Jumalan tahto ja niin me asetumme ikäänkuin Hänen puolelleen toiminnassamme.

Maailman historiassa tulee tuo sama seikka suuressa muodossa esille. Pahan voimat nousevat julkisesti peittämään hyvyyden ja tällöin ilmestyy silloin tällöin henkilö joka sanoo: "Paha, ole sinä minun hyväni." Nyt vaikka tämä sattuu sangen harvoin maailman historiassa tämmöinen tilanne, antaa se meille usealle tilaisuuden suureen uhraukseen, elämän antamiseen. Ja silloin kun tämä tämmöinen harvinainen tilaisuus tarjoutuu, emme ole ainoastaan sanomattoman tyhmiä, jos emme ota tilaisuudesta kiinni ,vaan päästämme käsistämme kunniakkaan etuoikeuden saada luoda eduksemme hyvää karmaa, ja vielä enemmänkin jos tahallamme jätämme tilaisuutta hyväk-

semme käyttämättä, tulemme pelkureiksi Jumalan edessä joka on meidät luonut.

Tämmöiset tilaisuudet ovat yhtä kunniakkaita kun ansiokkaitakin, sillä niille jotka sattuvat tämmöisissä tilaisuuksissa uhraamaan elämänsä tulee hyvin nopea jälleensyntymä sen uuden alarodun keskuudessa joka on ilmestymässä ja muutenkin saa heidän yksilöllinen kehityksensä semmoisen hyppäyksen eteenpäin jota ainoastaan monien elämänkausien ponnistukset olisivat kyenneet tavallisissa oloissa tuottamaan.

Tietysti me emme kaikki voi mennä taisteluun uhraamaan elämätämme, vaikka semmoisien joille tilaisuus tarjoutuu olisi niin tehtävä, mutta me kaikin voimme kuitenkin pienemmässäkin määrin olla mukana ja toimittaa uhrautuvaisuudella sen osamme. Ei ole väliä kuinka pieneltä se näyttää, kun se vaan on k a i k k i mitä voimme antaa osaltamme. Eikä myöskään tarvitse epäillä ponnistuksen tulosta.

Myöskin me emme saa unohtaa että meillä on suuri velvollisuuden velka niitä kohtaan jotka ovat taisteluun menneet jos he sitten ovat kuolleet tahi elossa. Me voimme tätä velvollisuutemme velkaa maksaa heille ajattelumme avulla. Lähettäkäämme rakastavia, lohduttavia ajatuksia heitä kohti ja varmasti he tulevat tuntemaan heille täten lähetetyn avun."

Joskin tämä tuntunee hieman vanhalta nyt kun sota on jo aselepoon jopa rauhaankin asti saatettu, muistuttaa se kuitenkin mieliimme selväpiirteisesti siitä hyvän ja pahan välisestä taistelusta joka kaikkina aikoina on olemassa ja joka jatkuu yhä edelleen.

——::——

Sisältö:

Toimittajalta 1
Uskonnon käytännöllinen arvo 5
Psyykillisiä tutkimuksia 12
Mitä teosofia opettaa armosta ja ansiosta 15
Unta kaunista mä nähdä tahdon (runo) 21
Hyvä mies 22
Tutkijalle 24
Näkyykö sinulle värit sanojen yhteydessä 27
Vuoden vaihteessa 1918—1919 29
Salatiedettä alotteleville 33
Teosofiaa lapsille 39
Uuden ajan aamu (runo) 45
Suru 47
Se on ilmassa 49
Hääpuhe 51
Hypnoottinen mediumisuus 53
Huomioita sieltä ja täältä 57

——::——